

Giới thiệu Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt

Câu chuyện ngôn tình sủng của tác giả TTN mang tên Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt bắt đầu từ một đêm trăng tròn.

Anh, đón được một cô gái nhỏ từ trên trời rơi xuống

Nghĩ muốn ném cô, nhưng lại ném cô bất tỉnh

Bất đắc dĩ anh chỉ có thể mang cô về nhà. Sau đó

Ngày thứ nhất sau khi nhặt cô về, cô liền phá hư chuyện tốt của anh.

Ngày thứ hai, cô làm nhà trọ của anh bị ngập nước.

Ngày thứ ba, thiếu chút nữa cô làm nhà trọ của anh bốc cháy.

Ngày thứ tư và ngày thứ N. Cho đến khi anh phát hiện bí mật thực tình, cô không phải là người.

Những truyện hay gì sẽ diễn ra, mời bạn đón xem

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở Đầu: Phải Nhìn

Cách biển Đông năm trăm dặm là một hòn đảo nhỏ. Trên đảo có một ngọn núi.

Trên đỉnh núi. Một bóng người đứng trước gió. Nhìn ánh trăng vừa nhô lên bên kia bờ biển.

"Ánh trăng ánh trăng, Nhanh lên nhanh lên mây nhanh lên cao một chút đi." Một cô gái nói.

Cô có dáng người hoạt bát. Nhờ ánh trăng, cô có thể thấy được, cô có một đôi mắt linh động. Mũi khéo léo, miệng hình củ ấu nhỏ nhắn đang nói lảm bảm.

Mặt trăng đã lên khỏi mặt nước biển.

Cô gái thở một hơi dài nhẹ nhõm. Lấy một cái bình nhỏ trong ngực ra.

"Kim Đan à Kim Đan. Ta ăn mì, hấp thu ánh sáng của ánh trăng một năm nữa, ta tin rằng công lực nhất định sẽ tăng lên rất nhiều."

Cô gái lộ ra nụ cười.

Viên kim đan này không dễ gì có được. Nếu không phải vì cô tới chỗ Tây Vương Mẫu. Nhân cơ hội Tây Vương Mẫu hoàn đồng. Làm sao có thể lấy được viên kim đan này có thể tăng lên năm trăm năm công lực chứ.

"Không biết sức mạnh như thế nào?" Cô gái đổ viên kim đan quý báu trong bình ra, đang muốn thưởng thức, một bóng người chạy thật nhanh qua trước mắt cô, lấy mất viên kim đan trên tay cô.

Cô gái cực kỳ hoảng sợ. Nhìn bóng người xuất hiện trước mặt.

"Trả lại cho ta."

Bóng dáng kia, là một người đàn ông, mặc một bộ trường y (đồ như trong kiếm hiệp) bông bành, đang lơ lửng giữa không trung, đứng trước gió.

Nghe cô gái nói, người đàn ông kia chẳng những không trả, còn cười. Ánh mắt nhìn viên kim đan trên tay.

"Ha ha. Đồ của Tây Vương Mẫu kia là đồ tốt. Ngươi làm sao có phúc hưởng thụ? Coi như ta tốt bụng một chút. Giúp ngươi dùng thử trước một chút."

"Cái gì?" Cô tức giận. "Ngươi mau trả lại cho ta."

Khi nói những lời này, cô nhảy lên, vung tay lên, nghĩ muốn tiến lên đoạt lại, nào biết rằng, tay người đàn ông đó nhanh hơn cô rất nhiều.

Một động tác. Kim Đan bị hấn nuốt vào trong người. Cô gái thấy thế. Hết sức tức giận.

"Tên phù thủy chết tiệt này. Ta phải tìm người tính sổ."

"Tính sổ à?" Người đàn ông không hề sốt ruột: "Công lực của ta cao hơn người. Bây giờ còn có kim đan của tây Vương Mẫu. Người làm cách nào tính sổ với ta?"

"Người ——" cô gái á khẩu. Tay nhanh nhẹn đánh về phía hắn, một ngọn lửa xẹt qua trước mặt người đàn ông.

Hắn quay đầu đi, né ra.

"Bản lĩnh của người vẫn không có gì tiến bộ. Hừm. Cho nên, ta nói, đồ tốt như vậy, cho người là lãng phí."

Cô gái càng tức giận.

Tay cử động lần nữa. Một ngọn lửa lóe lên lần nữa, ngọn lửa càng mạnh hơn nữa.

Người đàn ông nhảy lên, nhẹ nhàng tránh đi.

"Người chơi đủ chưa? Đến phiên ta." Nhắm thần chú, tay người đàn ông duỗi ra một cái. Cô gái cảm thấy như cả người đều bị đánh trúng. Lão đảo một cái, cả người cô lui về phía sau.

Còn chưa kịp phản công. Người đàn ông đưa tay ra lần nữa. Cô gái kinh ngạc phát hiện, cơ thể mình đang bị thu nhỏ lại.

"Đáng chết. Người thế nhưng sử dụng thuật thu người với ta?" Cô gái nghĩ phản kích. Nhưng sức mạnh không bằng hắn. Cô tức giận, sau khi cơ thể trở nên nhỏ hơn. Nhanh nhẹn nhảy lên. Một ngọn lửa vung về phía người đàn ông.

Người đàn ông có chút hoảng sợ, lui về phía sau đồng thời chế nhạo cô: "Người biết không? Đấu với người mấy trăm năm, ta thích nhất đáng về người lúc này. Thật thật là đáng yêu. Ha ha ha ha."

"Người đáng chết. Hôm nay ta phải cho người trả giá thật đắt." Cô gái mất lý trí không ngừng đuổi theo hắn. Ngay cả khi cô rời khỏi hòn đảo cũng không phát hiện. Chỉ không ngừng đuổi theo hắn.

"Tới đây. Tới đây." Người đàn ông bay phía trước cô, nhất định dụ dỗ cô.

Đợi đến khi cô gái phát hiện mình không còn trên hòn đảo. Đã không còn kịp nữa. Người đàn ông đột ngột xoay người lại, một động tác. Cả người cô gái rơi xuống.

Nhìn cô gái tiếp tục rơi xuống dưới, người đàn ông mỉm cười khẽ gật đầu: "Đây là ta tặng cho người, món quà chúng ta quen biết năm trăm năm, muối tốt. Người cứ từ từ hưởng thụ nha."

"Ha ha ha ha." Nhìn về phía ánh đèn sáng trung nơi hạ giới cười to vài tiếng. Người đàn ông cứ như vậy biến mất.

Còn cô gái đáng thương ——

Không đúng, cô đã biến thành cô gái. Rơi đến đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đêm Thay Đổi Kỳ Lạ (Một)

Đêm lạnh. Một vầng trăng tròn như cái khay đang chậm rãi dâng lên trên biển Đông. Phủ lên một tầng ánh bạc cho vùng đất đen tối.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng bảy âm lịch, trong quan niệm của người Trung Quốc là —— ngày Tết của Quỷ. Ở vùng núi, rất nhiều nơi đốt giấy tiền vàng bạc, nhang đèn. Cúng bái người thân đã mất.

Nhưng ở thành phố xa hoa trụy lạc hoàn toàn không bị ảnh hưởng của ngày này

Thành phố A. lối vào của một nhà hàng năm sao. Hai người vừa mới ăn xong từ bên trong bước ra.

Trong lòng Tư Đồ Đạt Viễn ôm người đẹp. Khẽ cúi đầu, hôn lên gương mặt người đẹp. Trên gương mặt khôi ngô có ý trêu đùa.

"Bảo bối. Hôm nay anh còn có việc. Không lo cho em được. Em tự về nhé."

"Đạt Viễn. Em muốn đưa cho anh một thứ." Tất An Ny nhẹ giọng làm nũng. Nhan sắc của cô tương đối xinh đẹp. Là một người mẫu nổi tiếng. Cô có gương mặt như thiên sứ, dáng người như ma quỷ, là mẫu người yêu thích điển hình trong mộng của tất cả đàn ông.

"Ngoan." Không để cho người đẹp thất vọng là phượng châm sống của Tư Đồ Đạt Viễn, nhưng hôm nay thật sự là có ngoại lệ. Dịu dàng mon tròn mặt Tất An Ny. Giọng mặc dù nhẹ nhưng không cho người khác cự tuyệt. Anh ghét những phụ nữ cứng đầu. Muốn theo anh, phải rõ quy tắc trò chơi của anh. Mà Tất An Ny đi theo anh nửa năm rồi. Ngoại trừ anh thích thân hình nóng bỏng của cô, thì cảm thấy cô là người nghe lời nhất trong tất cả người tình của anh.

"Bảo bối. Nghe lời. Cha mẹ anh gọi anh về nhà, anh không thể không về. Em đến Chu Đại Phục, chọn một trang sức. Ký sổ tên tài khoản của anh trừ anh, coi như bồi thường, thế nào?"

"Ghét." Tất An Ny nói là nói như vậy, lại ngoan ngoãn buông lỏng Tư Đồ Đạt Viễn ra. Hết cách rồi, Tư Đồ Đạt Viễn là rùa vàng trong ước mơ của tất cả phụ nữ.

Gần 28 tuổi, anh là đại thiếu gia của công ty Tư Đồ. Xuất thủ hào phóng, xuất thân kinh người không nói. Thân hình anh còn tương đối không ngô tuấn tú.

Trong một buổi tiệc cô và anh khiêu vũ một bài, sau đó liền không nhìn người đàn ông nào khác, lại càng nghĩ về việc muốn gia nhập vào làm chủ nhà Tư Đồ, trở thành thiếu phu nhân của nhà đại gia.

Nhưng Tư Đồ Đạt Viễn mặc dù ăn chơi phong lưu, lại có một thói quen, anh thích nghe lời mà không thích nói nhiều với phụ nữ. Cô có thể ở bên cạnh anh gần nửa năm, mặc dù cô biết làm nũng, nhưng cũng biết tiến biết lùi. Cô cũng không muốn từ bỏ cơ hội trong tay như vậy. Chỉ cần có thể khiến Tư Đồ Đạt Viễn yêu cô, vậy cô gả vào nhà giàu trở thành con dâu nhà Tư Đồ, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người còn không xa?

Nhìn bóng lưng Tư Đồ Đạt Viễn lên xe đi xa, Tất An Ny thở. Nhất định cô phải gả cho Tư Đồ Đạt Viễn. Cho dù là dùng hết mọi thủ đoạn, cũng phải đạt được mục đích.

Tư Đồ Đạt Viễn lái xe, trong xe mở nhạc nhẹ. Trời cao đối với anh rất ưu ái. Chẳng những cho anh gia thế tốt, lại còn cho anh diện mạo xuất chúng.

Từ nhỏ đến lớn. Gần như anh muốn cái gì là có cái đó. Mặc dù giàu có, nhưng anh tương đối rõ ràng tương lai mình phải gánh vác trách nhiệm. Cho nên, thái độ đọc sách thương nghiệp hết sức nghiêm túc.

Chỉ là trừ phụ nữ. Hết cách rồi, nhưng cô gái đó cũng thích xoay tròn vây quanh bên cạnh anh. Nếu như anh quá sớm ổn định. Đó không phải là rất xin lỗi những người đẹp kia sao?

Cho nên, anh làm theo cách "vạn hoa tùng trung quá" (*), mảnh lá chẳng dính vào người. Là phụ nữ, anh đều thích, đều yêu. Nhưng không bao giờ dễ dàng đưa ra lời hứa hẹn.

(*Dạo chơi khắp chốn sắc hương, một nhành lá cũng chẳng vương đến lòng)

Bởi vì, một khi hứa, vậy có nghĩa là có một số lượng lớn cô gái trẻ tan nát trái tim? Anh không thể làm điều ác như vậy được.

Cho nên, cuộc sống bây giờ, anh tương đối hài lòng. Có rượu ngon làm bạn, có người đi kèm, quan trọng hơn là không có nắm giữ không ràng buộc.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đêm Thay Đổi Kỳ Lạ (Hai)

Nghĩ đến nơi phải đi, Tư Đồ Đạt Viễn thở dài.

Tư Đồ Đạt Viễn còn lâu mới có thể không than thở. Cuộc sống của anh nghĩ có thể được coi là mỹ mãn. Trừ cặp đôi cha mẹ quan tâm anh quá nhiều. Làm cho cuộc sống hạnh phúc của anh thêm nhiều rắc rối.

Cũng không phải nói cha mẹ anh nhiều khó khăn dây dưa.

Cha của anh, Tư Đồ Nghị. Trước mắt là tổng giám đốc công ty Tư Đồ. Mặc dù gần 60 tuổi, cá tính nhưng vẫn kiên quyết. Ở trong công ty gần như không có người nào dám làm trái lời ông. Lời nói của ông, ở trong công ty Tư Đồ là thánh chỉ.

Nhưng một người mạnh mẽ như vậy, có một nhược điểm lớn nhất. Là sợ vợ. Hơn nữa còn vô cùng sợ vợ. Nói ông là một thành viên của câu lạc bộ bị vợ quản chặt chẽ cũng không đủ hình dung, nói ông là hội trưởng hiệp hội sợ vợ cũng không sai lắm.

Tư Đồ Nghị ở bên ngoài đáng vẻ hung dữ đều là giả vờ. Chỉ cần vừa về tới nhà, đối mặt với vợ mình, cũng chính là mẹ của Tư Đồ Đạt Viễn, Lữ Vi. Lập tức thành một người có thái độ khác.

Chỉ cần mẹ anh bà nói đồng, cha liền tuyệt đối không dám đi tây. Chỉ có mẹ là tốt, cha liền tuyệt đối không dám nói không tốt.

Nhưng từ nhỏ đến lớn anh nhìn mẹ “ức hiếp” ba, thay đổi ngay cả một chút tôn nghiêm của một người đàn ông cũng không có, chỉ cần Tư Đồ Đạt Viễn nghĩ đến cái này, sẽ nhịn không được lắc đầu than vãn ba tiếng.

Cho nên, từ nhỏ anh đã quyết định rồi, sau này, ước đời của anh, chỉ có thể khiến phụ nữ nghe lời của anh. Anh tuyệt đối không dấn vào vết xe đổ của cha. Để cho một người phụ nữ cười trên đầu mình làm mưa làm gió.

Chỉ cần để cho anh thấy bóng dáng người phụ nữ nào muốn nắm anh trong lòng bàn tay. Anh nhất định lập tức nói hẹn gấp lại. Cho dù anh rất thích người phụ nữ kia đi chăng nữa cũng vậy. Phụ nữ nên như thế, dịu dàng như nước mới gọi là phụ nữ chứ. Đây là tầm nhìn xa của Tư Đồ Đạt Viễn.

Nhưng mơ ước đẹp như vậy, thực tế lại rất tàn nhẫn. Mặc dù anh cũng ước mơ có thể hưởng hết người đẹp trong thiên hạ, không nghe phụ nữ nói cuộc sống đẹp đẽ. Nhưng chính xác là như vậy.

Thực tế thì, anh cũng sợ mẹ anh. Cho nên, chỉ cần mẹ vẫy gọi, dù anh bận rộn đi nữa, cũng phải nhanh một chút về nhà, Nếu không mẹ đọc kỹ năng của con người anh sẽ phải nghe dạy mấy ngày đêm.

Không trách được có người nói, cuộc sống là không thể nào hoàn toàn như ý. Nếu như cuộc sống như ý nhất định không thành thật. Chính bởi vì có mẹ anh Lữ Vi tồn tại thỉnh thoảng nhắc nhở anh, cuộc đời của anh cũng không hoàn hảo như ý muốn.

Không biết, lần này mẹ tìm anh có chuyện gì. Cuộc gọi nhờ liên tục reo lên. Vẫn không ngừng thúc giục.

Trở lại giữa sườn núi cao lớn. Đây là nhà chính của nhà Tư Đồ. Vừa vào đại sảnh, phát hiện cha mẹ đều đang ở đây.

"Cha. Mẹ." Tư Đồ Đạt Viễn ngồi xuống đối diện họ: "Tìm con có chuyện gì ạ?"

"Con nói có chuyện gì?" Lữ Vi thấy nét mặt con trai có vẻ thờ ơ thì tức giận: "Con cũng không giấu lại, hôm nay là tết. Thế nhưng con cũng không về dùng bữa cùng hai người già, con có phải quá đáng không?"

"Tết?" Tư Đồ Đạt Viễn cau mày. Hôm nay là ngày lễ gì? Quốc Khánh còn chưa tới. Đoan Ngọ đã sớm qua, Trung thu vẫn còn hơn một tháng. Sẽ là ngày gì?

"Mẹ sinh nhật mẹ không phải quá sớm sao? Còn có cái gì Tết?" Thật là đủ rồi. Không phải mẹ lại nghĩ đến chuyện gì tìm lấy cớ chứ? Phát hiện bên ngoài mặt cha uy nghiêm. Đang ngồi bên cạnh mẹ, cũng không nhúc nhích. Tư Đồ Đạt Viễn càng thêm tò mò.

"Đương nhiên là ngày lễ." Lữ Vi trừng mắt liếc anh một: "Hôm nay là Ngày tết của Quý. Thế mà con không về nhà với mẹ. Chẳng lẽ con không quá đáng sao?"

"Quý, Tết Quý?" Tư Đồ Đạt Viễn uống một ngụm nữa thiếu chút nữa bị sặc chết. Mẹ có nhầm không.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đêm Thay Đổi Kỳ Lạ (Ba)

"Thế nào? Không thể được sao?" Lữ Vi nghĩ đến mình có một đứa con trai rất đáng thất vọng như vậy rất tức giận: "Con ngày ngày ở bên ngoài có thời gian chăm sóc cho những cô gái không đứng đắn. Còn ở bên cạnh bà già như tôi cũng không được sao?"

"Được. Được." Tư Đồ Đạt Viễn và Tư Đồ Nghị như nhau, sợ nhất chính là Lữ Vi. Chỉ là ——

"Mẹ. Mẹ cũng thiệt là. Muốn con về nhà thì nói rõ đi. Không cần phải nhắc tới ngày lễ tết gì. Như vậy thật không tốt" Còn nói cái gì tết quý, ngất. Mặc dù anh không sợ, chẳng lẽ mẹ không biết nhà bọn họ ở trên núi chừng núi sao?

"Hừ." Lữ Vi cũng trợn mắt nhìn anh một: "Nói rõ? Nếu như tôi nói rõ bảo anh về nhà, anh sẽ về sao? Đừng tưởng rằng tôi không biết. Gần đây con và

cô Ny gì đó quen nhau. Mẹ cho con biết. Mẹ sẽ không cho phép loại phụ nữ đó vào cửa nhà tư Đồ."

Nhìn đáng vẻ cũng biết không phải là loại tốt gì.

"Mẹ." Thật là đủ rồi. Đây cũng chính là một trong những lý do tại sao Tư Đồ Đạt Viễn không muốn về nhà. Mỗi lần chỉ cần anh về nhà một lần, Mẹ Lữ Vi lại nắm cuộc sống riêng tư của anh không buông. Lời kể tiếp, bà không nói, anh cũng biết bà muốn nói cái gì.

"Tuổi của con không còn nhỏ. Con có thể ổn định cuộc sống không hả? Con muốn yêu đương, mẹ cũng không ngăn cản. Con tìm cho mẹ một cô gái nhà khá giả. Kết hôn sinh con. Con xem hai lão già nhà họ Tần kia. Cháu trai cháu gái đều đã có. Sao số tôi khổ thế này chứ?"

Quả nhiên. Lại là đề tài cũ rích này. Tư Đồ Đạt Viễn thật rất muốn tránh ra, ánh mắt nhìn Tư Đồ Nghị đang ngồi yên lặng không lên tiếng. Cha thật là quá đáng. Nói thế nào mình cũng là con trai của ba.

Thế nhưng lần nào cũng chỉ nhìn anh chịu khổ. Nhưng không lên tiếng giúp một tay. Nhìn mẹ thế này, ít nhất phải nói nửa giờ đồng hồ. Trời ạ. Cha thật quá đáng.

Tiếp nhận ánh mắt cầu cứu của con trai. Tư Đồ Nghị không phải là không muốn giúp đỡ, nhưng là không giúp được. lão bà đã rất tức giận rồi. Ông cũng không muốn đi vào địa lôi. Mặc dù ông cũng đồng tình với con trai, nhưng cũng sợ vợ, ngộ nhờ, hôm nay vợ ông không cho ông lên giường, vậy ông liền thối lui. Suy nghĩ một chút, vợ mình nói cũng có lý. Dù sao mọi người bằng tuổi mình ở xung quanh, đều làm ông bà hết rồi.

Cũng chỉ có bọn họ còn phải ngày ngày nhìn con trai ăn chơi đàng điếm, không chắc chắn.

Chỉ là, chuyện như vậy không phải ép buộc một hai lần là xong.

"Ách. Bà già ơi." Phát hiện con trai lại trốn mắt nhìn mình, Tư Đồ Nghị chỉ có thể lên tiếng trợ giúp một chút: "Chuyện như vậy cũng không gấp được, Đạt Viễn đã biết sai rồi. Đúng không? Đạt Viễn?"

Anh sai rồi? Anh có lỗi gì? Trực giác Tư Đồ Đạt Viễn muốn phủ nhận. Nhìn ánh mắt của cha, không thể không gật đầu.

"Đúng. Mẹ. Con sai rồi, về sau con không dám."

Mặc dù anh không biết mình có lỗi chỗ nào, chỉ là lúc này nhận có lỗi là đúng.

"Hừ." Lữ Vi cuối cùng không nói. Khiến Tư Đồ Đạt Viễn thở phào nhẹ nhõm.

"Hôm nay liền ở lại đây đi. Mẹ bảo đi Trương dọn phòng cho con nha." Lữ Vi nhìn đồng hồ cũng hơn mười giờ. Giờ này hơi trễ rồi. Còn phải trở về căn hộ ở thành phố. Hơi mệt người. Mặc dù thích nói con trai này nọ một chút, thật ra bà rất thương anh.

"À?" ở trong nhà? Không phải anh không muốn, mà là sáng sớm ngày mai rời giường, mẹ lại sẽ bắt đầu.

"Mẹ. Ngày mai con còn phải đi làm nữa. Con đi về trước đây ạ." Tư Đồ Đạt Viễn nhìn từ xa thấy di Trương đang muốn đi lên lầu: "Di Trương. Không cần dọn dẹp ạ. Con đi đây ạ." Thừa dịp cha mẹ còn chưa phản ứng kịp.

Tư Đồ Đạt Viễn nhanh chóng mở cửa. Chuồn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đêm Thay Đổi Kỳ Lạ (Bốn)

Edit: Lavender - Blue

Lữ Vi thấy con trai như vậy, đứng dậy lại muốn nổi giận, bị Tư Đồ kiên quyết lạnh tay lẹ mắt kéo lại

"Bà già ơi. Căn hộ của con trai kể bên công ty, để cho nó đi về tốt hơn, nếu không ngày mai lại vội vàng. Mấy ngày nay con nó còn có dự án họp tác đang làm mà."

Nhưng ông cũng hiểu, bà già chỉ là miệng nói nhiều dài dòng một chút, nhưng lòng thương con trai không hề thua ông.

"Hừ." Coi như nó đi nhanh. Lữ Vi quyết định, bà phải tự mình đi tìm thiên kim tiểu thư xứng đáng với con trai mình. Đỡ cho nó mỗi ngày đều không ổn định.

Ừ. Ngày mai sẽ đi tìm những chị em tốt. Tin tưởng họ sẽ có chỗ tốt giới thiệu. Bà không tin, bà không thể làm cho con trai ổn định lại.

Tư Đồ Đạt Viễn ngồi ở trong xe, thờ dài.

Thật may là anh đi nhanh. Nếu không ở lại nữa, nhất định sẽ bị mẹ tưng chết.

Khởi động xe. Đã hơi muộn. Có phải là đã muộn để tìm bạn gái mình lúc này không?

诶, nếu như không phải do mẹ. bây giờ anh đang hưởng thụ sự dịu dàng ấm áp thơm mát đầy vui sướng rồi.

Thật là, có lúc suy nghĩ một chút, cảm giác mình rất oan. Ông trời thật đúng là công bằng. Để cho hần cái gì cũng có, vẫn còn có một chút xiu không được hoàn hảo này.

Không xa chân trời, một luồng ánh sáng chợt lóe qua. Ánh mắt Tư Đồ Đạt Viễn sáng lên. A. Nghe nói năm nay sẽ có mưa sao băng Leo, anh vẫn không chú ý xem thời gian là ngày nào.

Chẳng lẽ chính là hôm nay sao?

Vậy ngược lại anh muốn nhìn một chút. Chỉ là, anh phải nhìn một mình. Dừng xe lại ở ven đường. Nơi này cách nội thành có một đoạn. Không bị ảnh hưởng bởi ánh sáng.

Tư Đồ Đạt Viễn xuống xe, sau đó, dựa vào cửa xe nhìn lên bầu trời. Lại phát hiện chẳng có gì cả.

Có thể không phải hôm nay thôi. Tư Đồ Đạt Viễn đợi một lúc, không thấy, muốn rời đi. Ánh mắt chợt lóe, a, thật có mưa sao băng à?

Không xa chân trời. Hai luồng ánh sáng một trước một sau xoẹt qua.

Mưa sao băng là thế này sao?

Tư Đồ Đạt Viễn cau mày. Muốn đi lên nhìn lại rõ ràng chút .

Trong đó có một luồng ánh sáng rơi về phía anh. Mưa sao băng biết phương hướng rơi xuống sao?

Không phải chứ?

Lúc vẫn còn đang suy nghĩ. Tư Đồ Đạt Viễn phát hiện hai tia sáng lóe mắt. Một bóng đen rơi xuống người anh.

Trực giác, Tư Đồ Đạt Viễn đưa tay nhận muốn tiếp được vật thể kia. Anh sẽ trở thành người có thể nhặt được thiên thạch sao?

Trên tay truyền tới trọng lực khiến Tư Đồ Đạt Viễn không tự chủ lui về sau hai bước, người đụng vào xe của mình.

Nhờ ánh trắng. Tư Đồ Đạt Viễn nhìn xa rõ ràng. Vật thể mà anh đón lấy không phải là thiên thạch, mà là người.

Người?

Sẽ có người từ phía trên rớt xuống sao? Đùa gì thế? Nếu như máy bay xảy ra tai nạn, cũng không có chuẩn như vậy chứ?

Cúi đầu, Tư Đồ Đạt Viễn chăm chú nhìn người trong ngực này. Một cô bé?

Đúng, là một cô bé.

Xem ra cô gái chỉ mới 12, 13 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Khách Đến Từ Ngoài Bầu Trời (Một)

Edit: Lavender – Blue

Nhìn bầu trời một chút. Tư Đồ Đạt Viễn cau mày. Nhìn xuống, anh phát hiện cô gái trong lòng anh, mở to hai mắt nhìn anh.

Tư Đồ Đạt Viễn phát hiện, cô gái này có vẻ khá dễ thương. Dưới ánh trắng, cô gái trong ngực có khuôn mặt thon nhỏ nhắn với đôi mắt vô cùng lạnh lợi. Ánh mắt trong suốt như nước. Da của cô rất mịn. Đây là cô gái nhỏ non nớt đặc biệt. Đôi môi ướt át có chút nhếch lên. Lỗ mũi khéo léo đáng yêu.

Cả người chỉ có thể dùng từ đáng yêu để hình dung.

Chỉ là cô ấy từ trên trời rơi xuống? Chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi nữa?

"Này, Tiểu quý. Vì sao cô lại từ trên trời rơi xuống?" Tư Đồ Đạt Viễn cố gắng không giận dữ. Tên tiểu quý trong ngực này là trẻ vị thành niên. Anh cũng không muốn người ta nghĩ anh đường đường là thiếu gia nhà Tư Đồ mà bắt nạt một đứa bé.

Ánh mắt cô gái nhỏ lom lom nhìn anh. Giống như là không hiểu anh nói cái gì.

"Chẳng lẽ là tai nạn trên không?" Cô không trả lời, Tư Đồ Đạt Viễn cau mày: "Có phải cô nhóc bị tai nạn máy bay rơi xuống không?"

Tai nạn máy bay? Làm sao có thể? Cô gái nhỏ dứt khoát lắc đầu. Nhưng Tư Đồ Đạt Viễn đã tự động tự cho là như vậy rồi.

"Ừ. Phải là như vậy. Tiểu quý. Tôi đưa cô tới đồn cảnh sát nha?"

Tính nhẫn nại của anh có hạn. Không muốn tốn nhiều thời gian với một cô nhóc. Ngày mai anh còn phải làm việc nữa.

Đồn cảnh sát? Cô mới không cần tới đó. Cô gái nhỏ lại lắc đầu. Cô không đi.

"Cô không đi?" Tư Đồ Đạt Viễn cau mày. Phải làm sao? Như vậy cũng không được?

"Vậy tôi đưa cô về nhà được không?" Anh hết lòng quan tâm giúp đỡ: "Nhà cô ở đâu?"

Cô gái nhỏ lại lắc đầu. Nhà? Cô cũng muốn trở về. Chỉ là, cô sợ anh không biết phải đi thế nào.

Tư Đồ Đạt Viễn muốn trừng người ta. Nhưng nhờ anh làm vậy, mới phát hiện. Đồ cô gái trước mắt đang mặc trên người lại là ——

Trang phục Phụng Tiên. (giống đồ hàng ngày của các cô gái mặc trong phim cổ trang)

Trang phục Phụng Tiên? Có làm hay không? Loại này là trang phục chỉ có ở kịch cổ trang dài tập mới nhìn thấy được, thế nhưng cô gái này mặc trên người?

Tay áo thật to, làn váy đóng đũa. Tư Đồ Đạt Viễn không thể nào nghĩ ra được, thời đại ngày còn có người mặc loại quần áo này.

Ánh mắt nhìn trắng sáng trên đầu một chút.

Trong đầu thoáng qua lời mẹ mới nói vừa nãy, bà bảo tối hôm nay là cái gì? Tết Quý đúng không. Tết Quý? A, quý ——

Tư Đồ Đạt Viễn giống như là đụng phải vật gì rắn, nhanh chóng ném cô gái trong ngực ra ngoài.

Théo quán tính, cô gái bị Tư Đồ Đạt Viễn ném ra xa hai, ba mét. Người lăn lộn trên mặt đất. Sau đó ngừng lại.

"Ồi." Cô gái bị đau kêu lên. Cô nghĩ muốn vùng vẫy đứng dậy, lại đột nhiên cảm thấy trên lưng đau nhói một trận. Lại lão đảo ngã xuống.

Tư Đồ Đạt Viễn nhanh chóng chạy tới mở cửa xe. Mặc dù anh không tin trên thế giới này có quý. Nhưng tất cả những gì phát sinh trước mắt quá mức kỳ lạ. Muốn anh không tin cũng không được.

Tư Đồ Đạt Viễn đã khởi động xe. Bây giờ anh muốn, lập tức, lập tức, lúc này rời đi thôi. Nhưng vừa lúc đó. Anh mới phát hiện. Cô gái nhỏ mới vừa rồi kêu lên một tiếng đã nằm yên ở đó không nhúc nhích.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây? Chẳng lẽ. Anh ném một cái đã làm cô bị thương?

_

Chương 6: Khách đến từ ngoài bầu trời (hai)

Edit: Lavender – Blue

Vốn đã đánh xe đi Tư Đồ Đạt Viễn dừng động tác lại, phát hiện cô gái kia vẫn còn nằm bất động. Ngược lại anh có chút lo lắng.

Mặc dù anh có chút sợ đụng vào đồ rắn, càng sợ mình không cẩn thận làm người khác bị thương.

Vừa nghĩ như thế. Tư Đồ Đạt Viễn xuống xe. Đánh bạo nhìn xem cô gái kia thế nào.

Đi tới trước Tư Đồ Đạt Viễn phát hiện, không biết làm sao cô gái nhỏ kia lại ngất đi.

Vươn tay đụng vào người cô gái, Tư Đồ Đạt Viễn phát hiện, quả thật cô gái nhỏ đã hôn mê bất tỉnh.

Đưa tay xuống dưới lỗ mũi thăm dò một chút, phát hiện còn thở. Ôi, Chưa chết. Điều này khiến Tư Đồ Đạt Viễn thở phào nhẹ nhõm, anh cũng không muốn bị mang tội giết người.

Mạng người? Trước mắt đây là người hay quỷ cũng không rõ ——

Tư Đồ Đạt Viễn nhìn xa xa thấy dưới người của cô có bóng. Nhờ anh trắng, Dối người cô có bóng đen mờ mờ.

Có bóng, cô ấy không phải là quỷ?

Hồ (Thở ra). Thật là đủ rồi, trên thế giới này làm sao có thể có quỷ chứ. Thiệt là.

Sâu trong lòng Tư Đồ Đạt Viễn cười lá gan mình quá nhỏ.

Nhưng mà, bây giờ thì hay rồi. Cô gái nhỏ này hôn mê bất tỉnh. Nếu mình cứ bỏ đi như vậy hình như không tốt lắm.

Thời gian lại quá khuya rồi. Ngày mai anh vẫn phải đi làm nữa. Nghĩ tới đây, Tư Đồ Đạt Viễn cam chịu số phận ôm lấy cô gái nhỏ. Đặt cô vào trong xe của mình.

Liếc nhìn cô gái nhỏ trên xe một lần nữa. Tư Đồ Đạt Viễn tin tưởng rằng cô chỉ tạm thời ngất xỉu. Thôi, đợi cô tỉnh lại, thì cô có thể tự đi. Dùng sức đập chân ga. Anh chạy về nhà.

Xe chạy như tên bay. Anh chạy tới phòng trọ của mình ở thành phố.

Sau khi xe rời đi. Ở chỗ ban đầu xe đậu, một bóng người bỗng nhiên hạ xuống, nhìn hướng xe rời đi, nhếch lên nụ cười quỷ quyết.

Tư Đồ Đạt Viễn trở lại nhà trọ của mình, cau mày ôm cổ gái nhỏ đi lên, Đặt cô lên giường trong phòng khách.

Nhìn cô gái nhỏ đang ngủ mê man, Tư Đồ Đạt Viễn thở dài một hơi.

"Hi vọng cô không có việc gì." Sau đó cũng nhanh chóng rời khỏi. Trong đời anh sợ nhất là trẻ con.

Xoay người, Tư Đồ Đạt Viễn rời khỏi phòng khách. Ngày mai anh còn phải đi làm. Đi ngủ thôi, về phần cô gái nhỏ này. Chờ ngày mai anh thức dậy sẽ trở lại xem cô thế nào.

Buổi sáng, lúc Tư Đồ Đạt Viễn rời giường. Phát hiện đã tám giờ rưỡi. Trời ạ, đều do ngày hôm qua ngủ quá muộn. Nhanh chóng đứng dậy. Tư Đồ Đạt Viễn vội vàng chạy tới công ty.

Mặc dù công ty là do cha của mở. Nhưng trong công ty cha nói một là một. Ghét nhất có người tới trễ. Anh cũng không muốn mới sáng sớm lại bị mắng. Vội vội vàng vàng chạy tới công ty. Ngay cả điểm tâm cũng không kịp ăn. Liền vội vàng đi họp sớm.

Họp xong, Tư Đồ Đạt Viễn mới từ trong phòng họp trở lại phòng làm việc của mình. Còn chưa ngồi nóng đít nữa. Cha anh đã tới.

Nhìn cha ngồi uy nghiêm trước mặt mình, Tư Đồ Đạt Viễn không nghĩ ra được vì cái gì cha lại tìm anh.

"Cha. Cuộc họp đã xong rồi, cha còn có chuyện gì nữa à?"

Tư Đồ Nghị liếc nhìn đứa con trai luôn khiến ông tự hào, lại nhìn bữa sáng con trai đặt trên bàn chưa được động tới: "Con chưa ăn sáng à?"

"Dạ. Ngày hôm qua ngủ quá muộn. Hôm nay thức dậy hơi trễ." Nói đến đây, Tư Đồ Đạt Viễn không quên tròn mắt nhìn cha mình một cái, đều là ông. Khiến mẹ tìm mình gây khó dễ.

Làm sao Tư Đồ Nghị không hiểu ý ánh mắt con trai nhìn mình. Ông thở dài: "Đạt Viễn. Ngày hôm qua mẹ con rất tức giận. Con biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Khách Đến Từ Ngoài Bầu Trời (Hai)

Edit: Lavender – Blue

Vốn đã đánh xe đi Tư Đồ Đạt Viễn dừng động tác lại, phát hiện cô gái kia vẫn còn nằm bất động. Ngược lại anh có chút lo lắng.

Mặc dù anh có chút sợ đụng vào đồ bẩn, càng sợ mình không cẩn thận làm người khác bị thương.

Vừa nghĩ như thế. Tư Đồ Đạt Viễn xuống xe. Đánh bạo nhìn xem cô gái kia thế nào.

Đi tới trước Tư Đồ Đạt Viễn phát hiện, không biết làm sao cô gái nhỏ kia lại ngất đi.

Vươn tay đụng vào người cô gái, Tư Đồ Đạt Viễn phát hiện, quả thật cô gái nhỏ đã hôn mê bất tỉnh.

Đưa tay xuống dưới lỗ mũi thăm dò một chút, phát hiện còn thở. Ôi, Chưa chết. Điều này khiến Tư Đồ Đạt Viễn thở phào nhẹ nhõm, anh cũng không muốn bị mang tội giết người.

Mạng người? Trước mắt đây là người hay quỷ cũng không rõ ——

Tư Đồ Đạt Viễn nhìn xa xa thấy dưới người của cô có bóng. Nhờ anh trắng. Dối người cô có bóng đen mờ mờ.

Có bóng, cô ấy không phải là quỷ?

Hô (Thở ra). Thật là đủ rồi, trên thế giới này làm sao có thể có quỷ chứ. Thiệt là.

Sâu trong lòng Tư Đồ Đạt Viễn cười lá gan mình quá nhỏ.

Nhưng mà, bây giờ thì hay rồi. Cô gái nhỏ này hôn mê bất tỉnh. Nếu mình cứ bỏ đi như vậy hình như không tốt lắm.

Thời gian lại quá khuya rồi. Ngày mai anh vẫn phải đi làm nữa. Nghĩ tới đây, Tư Đồ Đạt Viễn cam chịu số phận ôm lấy cô gái nhỏ. Đặt cô vào trong xe của mình.

Liếc nhìn cô gái nhỏ trên xe một lần nữa. Tư Đồ Đạt Viễn tin tưởng rằng cô chỉ tạm thời ngất xỉu. Thôi, đợi cô tỉnh lại, thì cô có thể tự đi. Dùng sức đập chân ga. Anh chạy về nhà. Xe chạy như tên bay. Anh chạy tới phòng trọ của mình ở thành phố.

Sau khi xe rời đi. Ở chỗ ban đầu xe đậu, một bóng người bỗng nhiên hạ xuống, nhìn hướng xe rời đi, nhếch lên nụ cười quỷ quyết.

Tư Đồ Đạt Viễn trở lại nhà trọ của mình, cau mày ôm cổ gái nhỏ đi lên,. Đặt cô lên giường trong phòng khách.

Nhìn cô gái nhỏ đang ngủ mê man, Tư Đồ Đạt Viễn thở dài một hơi.

"Hi vọng cô không có việc gì." Sau đó cũng nhanh chóng rời khỏi. Trong đời anh sợ nhất là trẻ con.

Xoay người, Tư Đồ Đạt Viễn rời khỏi phòng khách. Ngày mai anh còn phải đi làm. Đi ngủ thôi, về phần cô gái nhỏ này. Chờ ngày mai anh thức dậy sẽ trở lại xem cô thế nào.

Buổi sáng, lúc Tư Đồ Đạt Viễn rời giường. Phát hiện đã tám giờ rưỡi. Trời ạ, đều do ngày hôm qua ngủ quá muộn. Nhanh chóng đứng dậy. Tư Đồ Đạt Viễn vội vàng chạy tới công ty.

Mặc dù công ty là do cha của mở. Nhưng trong công ty cha nói môt là môt. Ghét nhất có người tới trễ. Anh cũng không muốn mới sáng sớm lại bị mắng. Vội vội vàng vàng chạy tới công ty. Ngay cả điểm tâm cũng không kịp ăn. Liền vội vàng đi họp sớm.

Họp xong, Tư Đồ Đạt Viễn mới từ trong phòng họp trở lại phòng làm việc của mình. Còn chưa ngồi nóng đất nữa. Cha anh đã tới.

Nhìn cha ngồi uy nghiêm trước mặt mình, Tư Đồ Đạt Viễn không nghĩ ra được vì cái gì cha lại tìm anh.

"Cha. Cuộc họp đã xong rồi, cha còn có chuyện gì nữa à?"

Tư Đồ Đạt Viễn liếc nhìn đứa con trai luôn khiến ông tự hào, lại nhìn bữa sáng con trai đặt trên bàn chưa được động tới: "Con chưa ăn sáng à?"

"Dạ. Ngày hôm qua ngủ quá muộn. Hôm nay thức dậy hơi trễ." Nói đến đây, Tư Đồ Đạt Viễn không quên tròn mắt nhìn cha mình một cái, đều là ông. Khiến mẹ tìm mình gây khó dễ.

Làm sao Tư Đồ Đạt Viễn không hiểu ý ánh mắt con trai nhìn mình. Ông thở dài: "Đạt Viễn. Ngày hôm qua mẹ con rất tức giận. Con biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mỹ Nhân Kế (Một)

Lại tới? có thể ngừng nghỉ một chút không? Mẹ thật là quá đáng.

Tư Đồ Đạt Viễn không nhận được phát phát tay: "Vây cũng tốt. Nói đi. Mẹ rất tức giận. Sau đó thì sao?"

"Hôm nay mẹ con đã đi tìm người sắp xếp xem mắt cho con." Tư Đồ Nghị chờ mặt con trai biến sắc.

Quả nhiên, Tư Đồ Đạt Viễn vừa nghe đến hai chữ xem mắt, thiếu chút nữa nhảy dựng lên trên ghế: "Cha nói cái gì? Xem mắt? Có làm hay không? Cha, con trai của cha hôm nay mới hai mươi tám tuổi 诶?"

Có phải mẹ ăn quá no rồi không?

"Cha. Cha có phải cha không thể thỏa mãn mẹ hay không? Nếu không tại sao mẽ dư sinh lực cả ngày lẫn đêm tìm con gây phiền toái? "

Thật là quá rồi, Tư Đồ Đạt Viễn anh còn phải nhờ tới xem mắt? Chỉ cần anh đồng ý. Ngoắc tay một cái là một hàng dài phụ nữ xinh đẹp chờ anh ưu ái?

"Cái thằng con thú vị này." Gương mặt già nua của Tư Đồ Nghị đỏ bừng: "Không lớn không nhỏ. Chuyện cha với mẹ cần tới phiền con quan tâm à."

Tư Đồ Nghị nghiêm nghị: "cha tốt bụng thông báo cho con. Trong khoảng thời gian này con không được quá giới hạn. Không nên đi chọc mẹ con. Nếu không, con đừng nói ta làm cha đây không giúp con."

"A." Không có gì thành ý trả lời một câu, Tư Đồ Đạt Viễn tự nhận anh làm mà không đặc biệt: "Được rồi, cảm ơn cha. Con biết nên làm thế nào rồi ạ."

"Hiểu là được rồi. Nhanh chóng tìm một cô gái ổn định đi. Để cho ta và mẹ con cũng yên tâm."

"Con biết rồi." Thật là phiền, anh còn chưa chơi đủ đâu.

Tư Đồ Nghị thấy bộ dạng này của con trai, biết nhiều lời cũng vô ích. Thôi. Con cháu đều có phúc của con cháu.

Tư Đồ Nghị đứng dậy, đi ra khỏi phòng làm việc của con trai. Ngay tại cửa vừa đứng lúc gấp thư ký của Tư Đồ Đạt Viễn, Vương Tư Thơ bước vào đưa tài liệu.

"Chào chủ tịch." Thái độ của Vương Tư Thơ tương đối cung kính. Tư Đồ Nghị gật đầu một cái, liền đi.

Ông vừa đi, nét cung kính trên mặt Vương Tư Thơ đã không thấy tăm hơi, thay vào đó là sự tính toán.

Suy nghĩ một chút. Cô giờ tay lên, gõ cửa.

"Vào đi." Giọng Tư Đồ Đạt Viễn truyền đến. Vương Tư Thơ sửa sửa quần áo, cố ý kéo thấp cổ áo xuống một chút, mới đi vào.

"Tổng giám đốc." Hạ thấp giọng, Vương Tư Thơ tin tưởng điều kiện bên ngoài của mình tương đối tốt.

"Thư ký Vương. Có chuyện gì sao?" Mắt của Tư Đồ Đạt Viễn vẫn còn nhìn tài liệu. Không có chú ý tới góc độ cúi đặc biệt thấp của Vương Tư Thơ. Điều này làm cho Vương Tư Thơ âm thầm cắn răng, chỉ là, vẫn ưỡn ngực lên: "Tổng giám đốc. Đây là nội dung cuộc họp vừa rồi. Tôi đã sửa xong rồi. Ngài xem qua."

"Ừ." Tư Đồ Đạt Viễn ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra. Cảnh tượng Vương Tư Thơ cố ý lộ ra ngoài.

Thế nào? Thư ký này mới vào công ty ba tháng, cũng không muốn làm nữa sao? Anh thích chơi đùa, nhưng có một nguyên tắc. Không tham gia vào tình yêu nơi làm việc. Bởi vì một phụ nữ khi yêu, chỉ số thông minh chỉ còn vụn vặt. Đây là cái nhìn của Tư Đồ Đạt Viễn. Cho nên ——

"Thư ký Vương, cô còn có việc gì sao?" Cố ý, thậm chí anh biết bước kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. Bởi vì loại tiết mục này. Trong phòng làm việc của anh diễn ra rất nhiều lần rồi.

"Dạ." Quả nhiên. Vương Tư Thơ bước nhanh đi tới trước mặt Tư Đồ Đạt Viễn: "Tổng giám đốc, nhà tôi thuê đã hết hạn rồi. Người ta hôm nay không có chỗ ở nữa."

Cô dựa vào người Tư Đồ Đạt Viễn. Cố ý hạ thấp góc độ để Tư Đồ Đạt Viễn dễ dàng nhìn thấy gọn sóng mãnh liệt của cô.

"Ừ, sau đó thì sao?" Tư Đồ Đạt Viễn thích chơi. Có người nguyện ý theo anh chơi, anh cũng vui vẻ vui mừng. Chuyện tốt ngày hôm qua bị mẹ quấy rầy, hôm nay anh không ngại dùng thư ký Vương làm bổ sung.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tình Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mỹ Nhân Kế (Hai)

"Nghe nói trong nhà Tổng giám đốc có rất nhiều phòng trống. Không biết Tổng giám đốc có để ý hay không cho tôi ở nhờ một buổi tối." Thấy Tư Đồ Đạt Viễn không từ chối. Vương Tư Thơ vui vẻ chết rồi, kìm nén hưng phấn. Cô ngồi trên đùi Tư Đồ Đạt Viễn.

"Chỉ một buổi tối?" Tư Đồ Đạt Viễn vươn tay, gầy nhẹ ôm hông của Vương Tư Thơ: "Có phải quá ít không?"

"Dạ, ở mấy ngày mới không ít?" Vương Tư Thơ xấu hổ. Ý của Tư Đồ Đạt Viễn là cô có thể ở nhiều đêm?

Tư Đồ Đạt Viễn rất rõ ràng ý đồ của cô gái này là gì, buông hông của cô ra, sắc mặt của anh nghiêm túc.

"Đi làm việc đi."

"Sao?" Vương Tư Thơ ngây ngẩn cả người. Vì sao phát triển không như mình mong đợi chứ?

"Tan việc đi cùng với tôi là được" Tư Đồ Đạt Viễn chắc đúng là bị phụ nữ quán quít, về phương diện này anh tương đối có khả năng. Cho nên, anh không ngại cùng cô vui đùa một chút. Dù sao phụ nữ, anh vĩnh viễn không chê nhiều.

Mà tiêu chí của anh là, "bước qua vạn bồng hóa", chiếc lá không dính người.

"Vâng. Cảm ơn Tổng giám đốc." Vương Tư Thơ vui mừng không thôi rời đi.

Cô nghe hiểu ý trong lời nói của Tư Đồ Đạt Viễn. Cô càng tính toán tốt hơn, hôm nay là thời kỳ rụng trứng của mình. Nếu như tối hôm nay có thể thuận lợi mang thai con của Tư Đồ Đạt Viễn. Ngay lập tức cô có thể mượn cơ hội này gả vào nhà giàu có?

Cô thật may mắn mình đưa tài liệu đưa đúng lúc, để cho cô nghe được cuộc nói chuyện của Chủ tịch và Tổng giám đốc, nếu không, không phải bỏ lỡ cơ hội này. Có thể thấy được, ông trời cũng giúp cô .

Thật sự là quá tốt.

Sau khi tan việc, Tư Đồ Đạt Viễn cùng với Vương Tư Thơ đi ăn một bữa tối dưới ánh nến, tạo không khí. Sau đó lập tức đưa cô về nhà.

Vừa vào phòng, Vương Tư Thơ không kịp chờ đợi gấp gấp quàng vai Tư Đồ Đạt Viễn vai: "Đạt Viễn ——"

Thật sự cô không thể tin được, vậy mà Tư Đồ Đạt Viễn dễ dàng đến tay như thế. Nghĩ tới đây, cô vươn tay, gần như vội vàng bắt đầu cởi nút áo của Tư Đồ Đạt Viễn.

Tư Đồ Đạt Viễn tương đối nhân hạ để mặc cho cô làm. Ừ. Hương thụ gái xinh phục vụ cũng là một niềm vui nha.

Mới một phút. Áo khoác và áo sơ mi của Tư Đồ Đạt Viễn liền bị Vương Tư Thơ cởi ra, lộ ra lồng ngực to lớn hoàn mỹ được anh chăm sóc kỹ.

Vương Tư Thơ đi cà nhắc. Một tay xoa trên bụng Tư Đồ Đạt Viễn. Một cái tay động thủ đến thắt lưng anh.

"Anh, không giúp em một chút sao?" Âm hiệu nhìn Tư Đồ Đạt Viễn, Vương Tư Thơ chờ anh cởi quần áo giúp mình.

"Bảo bối. Không nên gấp. Đây đã tới rồi." Gần như cùng lúc, Tư Đồ Đạt Viễn vươn tay, cởi quần áo của Vương Tư Thơ.

"dáng người của em thật đẹp." Tư Đồ Đạt Viễn chưa bao giờ keo kiệt lời khen phụ nữ. Nhất là phụ nữ xinh đẹp.

Lời của anh Vương Tư Thơ càng thêm vui vẻ. Đối với bề ngoài của mình, cô vẫn tương đối có tự tin.

"Vây, so với bạn kia trước kia của anh thế nào?" Được voi đòi tiên, là quán tính của phụ nữ. Vương Tư Thơ cũng không ngoại lệ.

Trong mắt Tư Đồ Đạt Viễn lóe lên một chút, tay vỗ trên phần mềm mại của cô: "Đương nhiên em là nhất."

Phụ nữ mà, cũng thích người khác dụ dỗ, vậy anh cũng không ngại dỗ ngọt?

"Đạt Viễn, anh thật tốt, Đạt Viễn." Vương Tư Thơ sững đến phát điên rồi: "Phòng của anh ở đâu?"

Cởi dây thắt lưng của Tư Đồ Đạt Viễn ra. Giọng của cô tất đều gọi mời. Cô không đợi được nữa.

"Vội cái gì?" Tư Đồ Đạt Viễn cởi quần của cô ra, ôm cô ngồi xuống ghế sofa: "Em không cảm thấy làm trong phòng khác rất kích thích sao?"

Loại phụ nữ này vừa nhìn thấy liền biết có dã tâm với anh. Tư Đồ Đạt Viễn hiểu rõ, cô muốn chỉ là vui vẻ, hoàn toàn không quan tâm làm ở nơi nào. Trong phòng khách này hay ở trong phòng. Có khác nhau sao?

Nhưng Vương Tư Thợ lại cho rằng Tư Đồ Đạt Viễn anh không đợi được, điều này làm cho cô cố ý kéo quần của Tư Đồ Đạt Viễn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đưa Bé Kỳ Lạ (Một)

Edit: Lavender - Blue

Lúc hai người đang kích tình, không phát hiện. Cửa phòng khách được người ta hé mở. Một cô nhóc đang tò mò nhìn từng cử động của hai người.

Tư Đồ Đạt Viễn nhìn cô cởi quần áo của mình ra, cũng nhanh chóng lột quần lót của cô xuống. Thậm chí động tác của anh không hề dịu dàng vuốt ve nơi mềm mại của cô. Tay chuyển xuống dưới, dao động trên người cô. Tới giữa hai chân Vương Tư Thợ, anh phát hiện bên dưới của Vương Tư Thợ đã sớm ướt đầm.

"Thế nào? Gấp gấp như vậy rồi sao?" Trong giọng nói của anh có một chút đùa cợt, đáng tiếc, Vương Tư Thợ quá gấp gấp nên không nghe được.

"Đạt Viễn. Bối ví đó là anh, Người ta mới như vậy." Từ ngày vào công ty cô đã yêu Tư Đồ Đạt Viễn ngay lập tức. Anh còn trẻ, đẹp trai, quan trọng nhất là anh rất giàu có. Là ông chồng trong mơ ước của rất nhiều phụ nữ.

"Thật sao?" Tư Đồ Đạt Viễn cúi đầu. Dùng sức găm cán đỉnh cao nhọn của cô: "Anh thật là được yêu quý mà lo lắng đấy."

"A ——" Vương Tư Thợ bởi vì động tác của anh mà rên lên: "Chính là như vậy, Đạt Viễn. Nhanh hơn chút nữa."

"Nhanh?" Tư Đồ Đạt Viễn chỉ lấy tay trêu chọc giữa hai chót của cô: "Nếu như mà anh quá nhanh. Anh sợ em sẽ trách anh đó."

Có thể thấy rằng Vương Tư Thợ này là cao thủ trong tình trường. Nếu như vậy, anh cũng không cần thương hoa tiếc ngọc. Anh dùng một ngón tay thăm dò vào hoa tâm của cô không chút dịu dàng.

"A, chính là như vậy." Bởi vì động tác của anh Vương Tư Thợ rên rỉ ra tiếng. Cô đã sớm không còn trinh nữa rồi. Động tác của Tư Đồ Đạt Viễn lập tức liền gọi lên ham muốn của cô.

"Thật sao? Anh sẽ làm cho em thấy anh còn lợi hại hơn nữa." Tư Đồ Đạt Viễn không ngừng trêu chọc vùng mẫn cảm của cô, cũng không dễ dàng để cho cô thỏa mãn. Vương Tư Thợ càng thêm khó chịu. Cả người cô không ngừng lay động. Không ngừng vuốt ve lòng ngừng đầy đặn của Tư Đồ Đạt Viễn.

"Em nóng quá, Đạt Viễn. Nhanh lên một chút giúp em. A ——"

"Sẽ cho em, bảo bối."

Lúc này, Tư Đồ Đạt Viễn cảm thấy mình đang bùng nổ. Đề người Vương Tư Thợ xuống, tiến vào trong cơ thể cô. "A ——" Cảm giác được lấp đầy kích thích này khiến Vương Tư Thợ rên ra tiếng. Sau đó khoe miệng Tư Đồ Đạt Viễn nhếch lên, ra vào trong cơ thể cô không hề dịu dàng.

Nhưng Vương Tư Thợ lại còn phối hợp quàng chân lên người anh. Đôi tay chèo lên cổ Tư Đồ Đạt Viễn. Nghênh đón sự di chuyển của anh.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng thở dốc của hai người vang lên trong phòng khách. Mà Vương Tư Thợ càng thêm khoa trương rên rỉ. Thậm chí đang đưa cơ thể, đột nhiên ánh mắt quét thấy một người, điều này làm cho Vương Tư Thợ ngây người.

"A ——" đẩy Tư Đồ Đạt Viễn ra. Vương Tư Thợ chỉ người đứng đó không biết nhìn được bao lâu rồi.

"Đạt, Đạt Viễn. Cô, cô ấy là ai?" Cô chưa bao giờ nghĩ đến, toàn bộ màn trình diễn của hai người vừa rồi đã bị người ta nhìn thấy hết rồi. Nhanh chóng nhặt quần áo lên. Cô che kín cơ thể mình, Núp người trên ghế sofa, mặt hoảng hốt nhìn cô gái nhỏ đột nhiên xuất hiện này.

Cô gái này xem ra chỉ có mười hai, mười ba tuổi, cô bé rớt cuộc là ai? Tại sao lại ở trong phòng của Tư Đồ Đạt Viễn?

Tư Đồ Đạt Viễn không có thời gian trả lời câu hỏi của Vương Tư Thợ, anh bị Vương Tư Thợ đẩy ra, hạ thân kiên định cứ như vậy bại lộ trong không khí. Nhưng càng làm cho anh khiếp sợ là bé gái trước mắt.

Tại sao con nhóc lại ở chỗ này?

Trong đầu nhanh chóng nghĩ tới, ngày hôm qua. Anh gặp cô nhóc này trên đường về nhà. Sau đó mang nhóc về đây.

Sơ suất mà. Làm sao anh lại quên mất nhóc chứ?

"Đạt Viễn" Phát hiện Tư Đồ Đạt Viễn còn đang ngẩn người. Vương Tư Thơ nhanh chóng mặc quần áo trắng hoàng, kéo tay anh một cái.

Bởi vì động tác của cô, Tư Đồ Đạt Viễn phản ứng lại. Nhặt quần áo dưới đất lên. Nhanh chóng mặc vào. Lúc này Tư Đồ Đạt Viễn mới có thời gian nhìn cô gái nhỏ vẫn đứng im chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đưa Bé Kỳ Lạ (Hai)

Edit: Lavender - Blue

Phát hiện nhóc đứng đó, mắt to không nháy, nhìn mình chằm chằm. Ánh mắt đó tràn đầy tìm tòi nghiên cứu và tò mò.

"Tiểu quý. Cô ở đó nhìn bao lâu rồi?" Lời kia vừa thốt ra, Tư Đồ Đạt Viễn liền ý thức được mình hỏi một vấn đề ngu ngốc. Cái này không cần hỏi. Nhặt định là nhìn từ đầu tới cuối rồi.

Quả nhiên, cô gái nhỏ nhìn lướt qua mặt anh giống như thẳng góc, trong đó đầy ý khinh thường. Giống như đang nói Tư Đồ Đạt Viễn quá ngốc. Còn thuận tiện liếc nhìn Vương Tư Thơ, ánh mắt cũng tương đối khinh thường. Người đàn ông ngốc như vậy cũng có người muốn. Thật là.

Phát hiện ánh mắt của cô nhóc nhìn mình, Vương Tư Thơ vừa bực vừa tiếc. Cô tức vì hứng thú của mình bị người ta cắt ngang, chuyện tốt cũng thất bại, nhưng quá đáng tiếc chính là, bỏ lỡ hôm nay là ngày rụng trứng của cô, lần sau muốn tìm được cô hội tốt như vậy sẽ rất khó.

Trợn mắt nhìn đứa bé không biết sống chết, cô làm nũng kéo tay Tư Đồ Đạt Viễn.

"Đạt Viễn, đứa bé này là họ hàng của anh sao? Sao nó lại ở đây?" Lời nói mặc dù dịu dàng. Ánh mắt cũng rất thân thiện. Mặc dù trong lòng cô thật sự rất căm ghét. Căm ghét nó phá hoại việc tốt của cô, nhưng không biết nó và Tư Đồ Đạt Viễn có qua hệ thế nào, dĩ nhiên trước hết cô không thể dễ dàng lộ ra sơ hở. Cho nên, lời nói dịu dàng, ánh mắt cũng quét nhẹ qua cô nhóc. Thậm chí vươn tay, muốn sờ mặt nhóc một cái, lại bị nhóc hất tay, rớt xuống.

Động tác của nhóc khiến Vương Tư Thơ sững sờ, lập tức lôi kéo Tư Đồ Đạt Viễn, vô cùng uất ức: "Đạt Viễn, anh nhìn nó xem. Không thích em đấy."

Tư Đồ Đạt Viễn không đếm xỉa tới cô. Anh chỉ liếc nhìn tiểu quý trước mặt.

"Nhóc tên gì?"

Cô gái nhỏ trừng hai mắt, nhìn anh, lại nhìn Vương Tư Thơ bên trên một cái, cô nghiêng đầu, giống như là đang suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm túc. Điều này làm cho Tư Đồ Đạt Viễn phải hỏi lại một lần nữa.

"Tiểu quý. Cô tên gì?" Câu này khó trả lời sao? Không phải anh nhặt đứa ngốc về nhà chứ?" Anh mới là tiểu quý." Rốt cuộc không nhìn được, trực giác của cô lên tiếng phản bác. Cấp thấp như vậy sao có thể so sánh với cô? Ánh mắt cô gái nhỏ không vui trợn mắt nhìn Đồ Đạt Viễn một cái.

Nghe được tiếng của cô. Trong nháy mắt khiến tim của Tư Đồ Đạt Viễn đập mạnh và loạn nhịp. giọng nói và con người của cô hoàn toàn không hợp. Giọng nói tương đối trong trẻo dễ nghe, không giống cô bé mới mười hai mười ba tuổi.

Lúc này Tư Đồ Đạt Viễn mới nghiêm túc nhìn cô một cái, bởi vì giọng của cô. Trên người cô vẫn là bộ quần áo Phụng Tiên ngày hôm qua. Khoa trương nhất chính là hai búi tóc trên đầu của cô. Chân mày nhíu lại thật chặt, trong lòng Tư Đồ Đạt Viễn cảm thấy rất đáng ngờ.

Cái này có phải làm quá không, bây giờ còn ai mặc loại quần áo này nữa sao?

Bộ quần áo của cô khiến Tư Đồ Đạt Viễn lần nữa nghĩ tới lại lịch không rõ ràng của cô.

"Tiểu quý. Cô còn chưa nói đó. Cô tên gì?" Lại một lần nữa, Tư Đồ Đạt Viễn rất kiên nhẫn hỏi cô cùng một vấn đề. Chuyện này với anh mà nói là chuyện lần đầu tiên xảy ra, có kiên nhẫn đối xử với một đứa bé như vậy.

Cô gái nhỏ không trả lời vấn đề của anh, ánh mắt lần nữa quét qua nhìn anh và Vương Tư Thơ bên cạnh, cô lên tiếng: "Hai người các người vừa mới làm gì? Tại sao phải cởi quần áo?"

Trong đôi mắt to của cô tất cả đều là tò mò. Bởi vì lời nói của cô, cả Tư Đồ Đạt Viễn lẫn Vương Tư Thơ dù đã mặc đồ trắng hoàng vẫn sững sờ. Lúc này Vương Tư Thơ mới phát hiện ra, hóa ra cô gái nhỏ này và Tư Đồ Đạt Viễn không có bất kỳ quan hệ nào?

"Đạt Viễn." Tiểu quý thú vị này hỏi chuyện gì vậy. Trẻ con bây giờ đều thẳng thắn như vậy, cũng không biết xấu hổ sao?

"Khụ." Tư Đồ Đạt Viễn cũng không biết trả lời câu hỏi này thế nào. Nhướn mày: "Tiểu quý. Chuyện này không liên quan đến cô?"

Cô gái nhỏ bởi vì lời nói của anh mà cười: "Tôi nói, tôi không phải tiểu quý."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ai Là Ba Cô (Một)

Edit: Lavender - Blue

Tư Đồ Đạt Viễn trừng lại cô: "Không phải tiểu quý cũng không phải lời tiểu quý nên nói. Cô mới bấy lớn? Quản chuyện của người lớn làm gì?"

Bởi vì thật sự anh không biết nên trả lời câu hỏi của cô thế nào, cho nên mới nói sang chuyện khác.

Từ xa Tư Đồ Đạt Viễn nhìn cô một vòng, ánh mắt nhìn lại mặt của cô: "Tiểu quý. Bây giờ cô sẽ không có chuyện gì chứ?"

Không có việc gì? Cô có thể có chuyện gì? Cô gái nhỏ ngẩng đầu lên. Nhìn ah, lắc đầu một cái.

Tư Đồ Đạt Viễn yên tâm gật đầu: "Không có việc gì là tốt. Cô đã không sao. Bây giờ mời cô đi cho."

Chỗ anh không phải chỗ chứa chấp. Không có nghĩa vụ chứa chấp cô. Huống chi, cô làm gián đoạn chuyện tốt của anh, Tư Đồ Đạt Viễn nghĩ tới đây, cũng có chút giận dữ sợ.

Anh rất chú trọng riêng tư cá nhân, cho dù mang bạn gái về. Nhưng cũng tuyệt đối không cho các cô ở lại qua đêm, mặc kệ đêm khuya. Anh cũng đưa họ về nhà. Đây là thói quen của anh.

Cô gái nhỏ này, nếu như không phải gặp ngày hôm qua. Anh cũng không để ý đến cô. Chớ đừng nói đến việc mang cô về nhà.

Vương Tư Thor nghe được Tư Đồ Đạt Viễn nói như vậy, vô cùng vui vẻ. Ý là ở lại sẽ có thể tiếp tục? Nên cô ngồi xuống ghế sofa, chờ tiểu quý đó rời đi.

"Tôi bảo cô đi đi cô không nghe sao?" Tư Đồ Đạt Viễn phát hiện cô không hề cử động, lần nữa lên tiếng đuổi người. Nếu tiểu quý này không sao. Vậy dĩ nhiên anh không có lý gì chứa chấp cô.

Cô gái nhỏ cũng không nhúc nhích. Chỉ nhìn Tư Đồ Đạt Viễn. Ánh mắt thấy vẻ mặt đặc ý của Vương Tư Thor, đột nhiên cô mở miệng gọi Tư Đồ Đạt Viễn một tiếng: "Ba."

Thiếu chút nữa Tư Đồ Đạt Viễn bị nước miếng của mình sặc chết. Còn Vương Tư Thor đứng lên khỏi ghế sofa nhìn hai người. Chuyện gì xảy ra?

"Đạt, Đạt Viễn. Nó là của anh, của anh, con gái của anh?" Sao có thể? Cô chưa từng nghe nói Tư Đồ Đạt Viễn có một cô con gái lớn như vậy?

"Nói hươu nói vượn gì đó?" Tư Đồ Đạt Viễn bị chọc tức, anh trừng mắt nhìn tiểu quý: "Ai là ba của cô?"

"Ba ——" nước mắt đọng trong hốc mắt của bé gái, thoát nhìn vô cùng đáng thương: "Thật xin lỗi. Con biết, con không nên tới tìm ba Nhưng, nhưng mà, mẹ đau lâu như vậy, ba cũng không đến thăm mẹ một lần. Con không còn cách nào, Chỉ có thể tới tìm ba. Ba không cần tức giận con chỉ muốn ba đến thăm mẹ một lần, thật sự chỉ cần một lần là được rồi."

Đề đạt được hiệu quả, thậm chí cô còn ôm chân của Tư Đồ Đạt Viễn.

Vương Tư Thor ngây người, cô biết Tư Đồ Đạt Viễn là một người thích chơi bời. Nhưng không ngờ, anh vậy mà không có trách nhiệm như thế. Cô cũng muốn mang thai con của anh. Nhưng khi nhìn cô gái nhỏ này. Điều này có nghĩa là cho dù cô mang thai, có đứa nhỏ. Kết quả cũng giống như vậy?

Tư Đồ Đạt Viễn càng ngây người, đáng chết tiểu quý này đang làm cái gì?

"Cô, buông tôi ra." Tức chết anh, anh là người cẩn thận như thế, làm sao có chuyện có con riêng bên ngoài?

Cô gái nhỏ ôm chân Tư Đồ Đạt Viễn lắc đầu: "Ba. Ba tha thứ cho con đi mà. Thật sự linh nhi chỉ muốn ba đến thăm mẹ một lần. Mẹ đã không còn tiền chữa bệnh, bệnh viện sẽ đuổi mẹ. Ba rất giàu mà, hãy đi nhìn mẹ một chút thôi."

Mặt cô đầy nước mắt nước mũi. Tư Đồ Đạt Viễn cảm thấy thật sự buồn nôn chết được, gờ chân lên. Vừa muốn vung tiểu quý này ra, lại phát hiện cơ thể cô dù nhỏ nhưng sức lực lại không hề nhỏ. Không còn cách nào, anh vươn tay, vịn tay của cô.

"Tiểu quý đáng chết này. Cô nhanh buông tay của tôi ra." Tư Đồ Đạt nhìn Vương Tư Thơ ngồi đằng xa ngẩn người: "thư ký Vương. Cô còn ở đó ngăn người cái gì? Không biết giúp một tay sao?"

"Hà ——" Lúc này Vương Tư Thơ mới phản ứng, vươn tay, vươn tay ra giúp Tư Đồ Đạt Viễn kéo cô gái nhỏ ra. Nào biết, cô gái nhỏ lại đột nhiên tự mình buông tay ra, Vương Tư Thơ né không kịp. Cả người ngã về sau theo quán tính.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ai Là Ba Cô (Hai)

Edit: Lavender - Blue

"A ——" Vương Tư Thơ ngã chổng vó. Tư Đồ Đạt Viễn muốn níu cũng không kịp, bởi vì anh cũng không ngờ đột nhiên cô gái nhỏ buông tay mình ra, anh cũng ngã về sau.

Chỉ là vận số của anh so Vương Tư Thơ khá hơn một chút. Anh té lăn quay trên ghế sofa.

Trong mắt bé gái thoáng qua nụ cười. Chỉ là quá nhanh. Lập tức lại biến mất.

Tư Đồ Đạt Viễn vội vàng đứng dậy, giơ tay lên muốn lập tức cho tiểu quý này một cái tát, cô gái nhỏ kia ngăn tay anh lại.

Cô vô tội đứng đó, mặt lo lắng nhìn Tư Đồ Đạt Viễn: "Thật xin lỗi. Ba. Con cầu xin ba không cần đánh con. Thật xin lỗi. Không phải con cố ý."

Bộ dạng quá đáng thương kia, khiến Vương Tư Thơ vừa bò dậy cũng giúp kéo Tư Đồ Đạt Viễn lại.

"Cái đó, Tổng giám đốc. Đứa bé còn nhỏ mà. Anh không nên như vậy." Haiza (Thờ ra), mơ ước tan nát. Cô cũng nhận ra nên làm việc cho giỏi thôi.

Thật không nghĩ tới, Tổng giám đốc lại là người như vậy.

Thật là làm cho người ta đau lòng. Liếc nhìn Tư Đồ Đạt Viễn lần nữa. Thôi, người đàn ông này phụ nữ không nắm bắt được. Ngay cả khi cô thật sự có được anh. Tin rằng cũng không có kết quả gì tốt.

Với điều kiện của cô, muốn tìm một người đàn ông thật sự nghiêm túc cũng không quá khó khăn.

Sửa sửa quần áo, Vương Tư Thơ lại nhìn mắt Tư Đồ Đạt Viễn: "Tổng giám đốc. À, mặc dù không liên quan tới em. Nhưng em cảm thấy là một người đàn ông anh vẫn nên chịu trách nhiệm việc của mình thì tốt hơn."

Lời của cô thiếu chút nữa làm cho Tư Đồ Đạt Viễn xui vì tức. Nhìn bóng dáng Vương Tư Thơ muốn rời đi, anh đưa tay giữ cô lại, cũng không thèm nhìn tới tiểu quý đó: "Thư ký Vương. Tôi chỉ nói một lần, tên tiểu quý này và tôi không có bất cứ quan hệ gì." "Ồ." Mặc dù Vương Tư Thơ gật đầu, nhưng trong lòng hoàn toàn không tin: "Tổng giám đốc, em còn có chuyện. Em đi trước nha."

Thật là quá đáng, mẹ người ta cũng bởi vì anh mà ngã bệnh nhập viện, anh vẫn còn như vậy. Tưởng tượng và thực tế quả nhiên là có khoảng cách.

唉, ngày mai nhất định cô phải nói chuyện này với các chị em còn ảo tưởng với Tổng giám đốc. Nói cho các cô biết rằng đàn ông đẹp trai, giàu có càng không nhờ và được.

"Em ——" nhìn ánh mắt Vương Tư Thơ, đã biết rõ ràng cô không tin mình lời nói. Điều này khiến Tư Đồ Đạt Viễn càng thêm không khí. Anh nắm tay Vương Tư Thơ, nhìn vào mắt cô, nói với cô từng chữ rõ ràng: "Thư ký Vương. Thật sự anh và tiểu quý này không có bất kỳ quan hệ gì, anh không hy vọng ngày mai anh đến công ty sẽ nghe được nhưng tin đồn không đúng. Em hiểu ý của anh chứ?"

"Yên tâm đi, Tổng giám đốc. Em sẽ không nói lung tung." Nhìn vẻ mặt của Tư Đồ Đạt Viễn, Vương Tư Thơ cũng biết, chuyện này quả nhiên là thật, nếu không tại sao lại sợ cô nói ra như vậy.

Nghĩ tới đây, một phút Vương Tư Thơ cũng không muốn ngáy người, cầm túi xách lên. Cô nhanh chóng mở cửa, rời khỏi.

Tư Đồ Đạt Viễn tức chết, nhìn bộ dạng này của Vương Tư Thơ cũng biết cô hoàn toàn không tin tưởng lời mình nói. Điều này khiến anh hung hăng quay đầu nhìn tiểu quý trước mắt.

Đáng chết, không biết tiểu quý này từ nơi nào chạy đến, chẳng những phá hư chuyện tốt của anh, còn hại hư thanh danh của anh: "Tiểu quý đáng chết này. Ai là ba cô? Cô cút ra ngoài cho tôi."

Cô gái nhỏ không thèm quan tâm đến lý lẽ củ anh, đi tới ghế sofa ngồi xuống, giơ chân nhìn anh: "Ba. Con đói bụng. Có phải trước hết ba nên cho con ăn

com rồi nói nữa không?"

Cô đói bụng một ngày rồi đấy.

"Cô đói bụng?" Tư Đồ Đạt Viễn tức chết: "Chuyện cô đói bụng liên quan gì tới tôi? Tôi nói lại lần nữa, tôi không phải ba cô."

Câu cuối cùng này, gần như anh hét lên. Trời mới biết, anh luôn xứng danh công tử phóng khoáng, mắt không chế như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chỉ Là Trả Thù (Một)

Edit: Lavender – Blue

Cô gái nhỏ liếc nhìn Tư Đồ Đạt Viễn kích động, miệng lần nữa xẹp xuống, sau đó chẳng hề để ý nói: "Tôi biết rõ, anh không phải là ba của tôi."

Ba cô đã mất sớm rồi. Hơn nữa, Tư Đồ Đạt Viễn muốn làm ba cô, đoán chừng cũng không sinh được cô như vậy đâu? Ha ha.

Nụ cười nơi khóe miệng cô chọc giận Tư Đồ Đạt Viễn.

"Tiểu quỷ đáng chết này. Nếu biết tôi không phải ba cô. Vậy vừa rồi cổ nói hươu nói vượn cái gì đó hả?" Thật là quá mà. Tiểu quỷ nhỏ như vậy, cũng sẽ trêu chọc người khác sao?

Nhìn nét mặt tội tệ của Tư Đồ Đạt Viễn, cô gái nhỏ không có một chút áy náy quơ quơ chân: "Tôi là cổ ý, vậy thì thế nào?"

"Cô ——" Tư Đồ Đạt Viễn vươn tay muốn đánh cô, câu tiếp theo của bé gái làm cho anh ngừng tay.

"Ai bảo tối hôm qua anh ném tôi ra đường? Đáng đời anh." Chỉ phá hư chuyện tốt của anh là còn lợi cho anh quá rồi. Đối với cô, trừng phạt anh như vậy là quá nhẹ rồi.

"Cô có ý?" Tư Đồ Đạt Viễn thật sự bị chọc tức. Tại sao có thể như vậy?

"Cô có ý? Cô phá hư chuyện tốt và thanh danh của tôi, chỉ bởi vì ngày hôm qua tôi vô tình ném cô?" Con bá này là loại gì? Lòng trả thù cũng quá mạnh đi?

"Đúng vậy, là vô ý." Cô gái nhỏ đứng lên, đi tới trước mặt Tư Đồ Đạt Viễn, nhìn anh chăm chăm: "Là vô tình quăng mạnh một chút."

Hại cái mông của cô đến giờ còn đau đấy. Không có ý? Hừ, cũng bởi vì biết không có ý. Nếu như có ý. Anh cho là cô sẽ dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy sao? Hừ.

"Cô." Tư Đồ Đạt Viễn tức đến nói không ra lời, tình huống lúc đó, là người đều có phản ứng giống anh thôi mà?

"Bây giờ cô cút ra ngoài cho tôi ——" thật là đủ rồi, anh nhất định không phá lệ chữa chấp cô gái nhỏ này. Thật quá đáng sợ. Cô mới bây lớn? Thế nhưng trả thù mình vì mình quăng cô ngã ?

"Tôi không muốn." Cô gái nhỏ rất có cá tính lắc đầu: "Tôi còn chưa chơi đủ."

"Chơi?" Tư Đồ Đạt Viễn thật sự sẽ bị cô làm cho tức chết: "Cô muốn chơi đến chỗ khác mà chơi. Chỗ của tôi không phải là chỗ cô chơi."

Ở đây chơi? Thật là phúc tiểu quỷ này rồi, cô xem nhà mình như sân chơi à? Nghĩ tới đây, Tư Đồ Đạt Viễn mở miệng lần nữa: "Tôi ném cô xuống. Cô cũng phá hư chuyện tốt của tôi. Hai người chúng ta huê nhau. Bây giờ cô đi ra ngoài cho tôi."

Chơi? May mà cô còn nói được. Anh đường đường là đại thiếu gia nhà Tư Đồ anh muốn chơi liền chơi phải không? Nhìn bộ dạng cô chắc được nuôi dưỡng không tốt, lại mặc đồ cổ quái. Ai biết là từ đâu chạy đến? Anh để cô ở trong nhà mình chơi mới lạ.

Cô gái nhỏ cũng không để ý đến anh, chỉ là trực tiếp ném ra ba chữ: "Tôi đói rồi."

Tư Đồ Đạt Viễn hoàn toàn không muốn quan tâm đến cô, xoay người, anh đi về phòng. Nếu chuyện tốt tới nay đã bị tiểu quỷ này phá hư rồi. Vậy anh chỉ có thể đi ngủ thôi.

Cô gái nhỏ lại nhảy xuống ghế sofa. Chặn trước mặt anh.

"Tôi đói rồi." Ba chữ, tràn ngập mùi vị tùy hứng. Giống như Tư Đồ Đạt Viễn đã giúp cô làm vậy.

Tư Đồ Đạt Viễn nhìn

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chỉ Là Trả Thù (Hai)

Cô gái nhỏ không chút quan tâm tới sắc mặt Tư Đồ Đạt Viễn, chỉ giương tay. Nhìn Tư Đồ Đạt Viễn: "Tôi đói rồi."

"Cô ——" Tư Đồ Đạt Viễn cảm nắm đấm, nếu như anh ra tay đánh một đứa bé, có khi người khác sẽ nói anh ngược đãi trẻ vị thành niên?

Thật là chịu đủ rồi.

"Tiểu quý. Có phải chỉ cần tôi cho cô ăn no, cô sẽ chịu rồi đi?" Nếu như là vậy, anh không ngại mời cô một bữa cơm

Đôi mắt cô gái nhỏ nhấp nháy nhìn sự thiếu kiên nhẫn của Tư Đồ Đạt Viễn, không nói gì, nửa ngày sau, rốt cuộc cô cũng gật đầu một: "Ừ."

Thấy cô gật đầu, Tư Đồ Đạt Viễn cảm thấy nhẹ nhõm vì hành động đó của cô. Anh xoay người, đi tới cửa.

Lúc anh mở cửa, anh thấy tiểu quý còn đứng im đó. Anh lờm cô một: "Không phải cô đói bụng sao? Còn không đi?"

Không phải cô nhóc nghĩ mình biết làm cơm chứ? Lại còn là làm cho nhóc ăn?

Cô gái nhỏ nhìn anh, không nói gì thêm, đi theo phía sau anh. Không có tiếng động.

Lười phải đi xa hơn, Tư Đồ Đạt Viễn dẫn cô xuống lầu, lầu dưới có một nhà hàng.

Nhìn xem thời gian. Đã hơn mười giờ đêm rồi. Tư Đồ Đạt Viễn nhanh chóng thanh toán hóa đơn. Đi thẳng ra cửa, hoàn toàn không để ý tiểu quý đó. Nhìn đáng vẻ ăn như hổ đói vừa rồi của cô. Giống như quý đói đầu thai vậy. Thật là đủ rồi. Chỉ là lúc sau cô không ăn nữa. Anh biết là cô đã ăn no rồi.

Chứa chấp cô một đêm, lại mời cô ăn một bữa no nê. Nói thế nào cũng coi như anh đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Tư Đồ Đạt Viễn cứ thế bỏ đi. Nào biết, khi anh mới ra khỏi cửa nhà hàng. Một đôi tay bé nhỏ kéo quần áo anh lại. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn. Thiếu chút nữa muốn đá hai chân cô. Tiểu quý này thật là quá đáng mà?

Cô còn muốn thế nào nữa?

"Này. Tiểu quý." Cô quậy đủ chưa. "Cô ở trong nhà tôi. Mời cô ăn cơm, ăn cũng ăn rồi. Vậy bây giờ cô có thể đi?"

Cô gái nhỏ lắc đầu: "Tôi không có nơi để đi. Tôi muốn đi với anh."

Cô còn chưa chơi đủ mà. Biểu hiện của người đàn ông này rất thú vị. Cô quyết định đến nhà anh chơi cho thật đã.

"Cái gì?" Tư Đồ Đạt Viễn la lên. Tiếng la của anh khiến người đi đường xung quanh ríu rít quay lại nhìn. Mặc dù bây giờ là buổi tối, nhưng trên đường vẫn còn người. Tư Đồ Đạt Viễn cũng biết sẽ gây sự chú ý. Nhưng anh không kiểm soát được nữa.

Anh dừng bước, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm tiểu quý lật lọng.

"Vừa rồi cô nói rõ ràng ăn no sẽ chạy lấy người." Bây giờ tiểu quý đều không có giáo dục như vậy sao?

"Tôi không có nói." Giọng nói véo von nói ra lời có thể làm người khác tức tét: "Đó là anh nói."

Muốn cô nhắc nhở anh sao? Vừa rồi cũng chỉ mình anh nói, cô chỉ gật đầu mà thôi. 唉, không phải cô nói. Anh còn trẻ như vậy mà thật mau quên, thật không tốt nha.

"Tôi nói? Tôi ——" Thiếu chút nữa Tư Đồ Đạt Viễn bị nước miếng nghẹn chết: "Vậy cô gật đầu?"

Anh không nhận ra, mình cao một mét tám, đứng bên đường, cùng một cô gái nhỏ tranh luận vấn đề khiến nhiều người chú ý. Trên thực tế, đã có người dừng lại nhìn hai người rồi.

"Tôi đi mà." Cô không nói sai: "Không phải bây giờ tôi đang đi sao?"

Anh bảo mình rời khỏi nhà anh, cô đi. Nhưng cô không nói sẽ không theo anh trở về? Rời đi là rời đi, trở về là trở về.

Đây là hai việc khác nhau phải không?

Tư Đồ Đạt Viễn nhìn ánh mắt của cô. Tiểu quý này. Ngay từ đầu đã không có tư tưởng yên ổn. Cô hoàn toàn là cố ý lại vào mình.

"Cô cố ý?" Tròi ạ, cô mới bây lớn? Vậy mà có suy nghĩ trù tính sâu như vậy?

Cô gái nhỏ vô tội lắc đầu: "Tôi không có." Cô chỉ làm theo lời của anh mà thôi. Tuyệt đối không phải cố ý.

Tư Đồ Đạt Viễn oán hận gật đầu: "Cô. Cách tôi xa một chút."

Nói xong câu đó, anh tiếp tục đi về phía trước. Hoàn toàn không để ý đến cô. Anh muốn ném tuổi quý này, để cô không thể tới quấy rối mình.

Nhưng một giây sau, cô gi nhỏ kia ôm cổ chân anh, quỳ một chân trên đất, ngẩng đầu lên, mặt đáng thương nhìn Tư Đồ Đạt Viễn: "Ba. Con không dám, từ nay về sau con sẽ nghe lời. Xin ba đừng bỏ con lại.."

Tư Đồ Đạt Viễn lần nữa ngẩng người, anh cảm thấy ánh mắt mọi người tụ tập xung quang đang nhìn anh, anh sắp tức chết. Tên tiểu quý này một lần lại một lần trêu đùa anh, anh sẽ cho cô được như ý mới lạ. Vươn tay, anh muốn trực tiếp ném tiểu quý này. Lần này, nhất định anh mặc kệ cô, để cô chết đi cũng được.

Một giây sau, động tác của anh lại bị người khác ngăn lại. Tây nâng lên dừng giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chỉ Là Trả Thù (3)

"Vị này." Không biết một người đàn ông xuất hiện từ lúc nào kéo tay Tư Đồ Đạt Viễn lại: "Cháu bé làm sai điều gì thì chỉ cần dạy bảo là được rồi. Có cần phải làm như vậy không?"

"Tôi..." Nhìn người đi đường xen vào việc của mình, sau đó lại thấy người qua kẻ lại đang nhìn mình xì xào bàn tán, lần đầu tiên Tư Đồ Đạt Viễn có cảm giác muốn hét lên: "Đó không phải là con của tôi."

Nhìn mình trẻ như vậy, tại sao có con lớn như thế chứ. Những người này không có đầu óc sao?

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt, đột nhiên quỳ xuống: "Ba ba, con sai rồi. Sau này con không dám nữa. Ba đừng bỏ con lại. Con sẽ không xin tiền ba, cũng không quản việc ba đưa bạn gái ở ngoài về nhà. Con cũng sẽ không đi nói với mẹ là ba muốn bỏ con. Mẹ đang bị bệnh, thật sự con không có cách nào mới đi tìm ba. Ba ba, con cầu xin ba, ba bỏ qua cho con đi."

Xì xào...

Tư Đồ Đạt Viễn cảm thấy những ánh mắt từ tò mò đến xem thường đang bắn về phía mình, hiện tại lại biến thành khinh bỉ.

Thật là quá đáng. Nếu như không phải bởi vì tiểu quý kia thì anh phải đối mặt với những chuyện này sao?

"Tiểu quý đáng chết." Anh vươn tay, nếu hôm nay anh không dạy dỗ được tiểu quý này, anh sẽ không mang họ Tư Đồ.

"Anh kia." Người đàn ông kia lại vươn tay ngăn anh một lần nữa. "Nếu như anh dám đánh đứa bé này ở đây, anh có tin tôi sẽ đưa anh đến đồn cảnh sát hay không?"

"Buồn cười." Tư Đồ Đạt Viễn cười nhạt, tên kia cho rằng anh sẽ bị dọa dễ dàng vậy sao?

"Tại sao anh lại đưa tôi đến đồn cảnh sát?" Thật là đủ lắm rồi. Đáng lẽ có một đêm tốt đẹp, thế nhưng bởi vì một tiểu quý không rõ lai lịch mà biến thành như vậy.

"Thật xin lỗi, tôi là cảnh sát." Người đàn ông kia vươn tay, vốn là anh ta cũng không muốn can thiệp vào chuyện này, phải biết là tối hôm nay anh còn có nhiệm vụ nữa đây. Nhưng mà, Tư Đồ Đạt Viễn ở trước mắt lại làm cho người ta cảm thấy quá tức giận. Anh đưa thẻ cảnh sát ra: "Đây là thẻ xác nhận. Nếu như anh dám ra tay đánh đứa bé này tôi sẽ bắt anh với tội chống lại cảnh sát." "Tôi..." Tư Đồ Đạt Viễn tức chết, vậy mà anh ta là cảnh sát sao?

"Đồng chí cảnh sát." Thái độ kiêu ngạo của Tư Đồ Đạt Viễn xoay chuyển: "Anh là cảnh sát thì càng tốt, phiền anh một chuyện. Mang tiểu quý này về cục cảnh sát các anh đi. Thật sự tôi không biết nó."

Người đàn ông cau mày: “Anh không biết cô bé, vậy tại sao cô bé lại gọi anh là ba?”

Thoạt nhìn cô bé kia cũng không còn nhỏ, có khả năng gọi bậy sao?

“Thật sự là tôi không biết. Không tin anh có thể nhìn thẻ căn cước của tôi. Tôi chưa lập gia đình. Tôi còn chưa kết hôn mà, sao có con lớn như vậy được chứ. Tôi chỉ thấy cô bé đáng thương ở trên đường nên đưa về nhà, vậy mà tiểu quỷ này lại đổ thừa lên tôi.”

Cuối cùng cũng tìm được người có thể giải oan, Tư Đồ Đạt Viễn thật vui vẻ. Quan trọng nhất là anh tin người cảnh sát kia có thể đưa tiểu quỷ này đi giúp anh.

Cảnh sát không để ý đến lời của anh mà ngồi xổm xuống nhìn cô gái nhỏ: “Cháu tên là gì?”

“Linh Nhi. Cháu tên là Thương Linh Nhi.” Giọng nói của cô gái nhỏ ngọt ngào, ánh mắt đằm đằm đáng yêu nhìn người cảnh sát trước mặt.

“Vừa rồi những lời của người kia nói là thật sao? Cháu không phải là con gái của chú kia?” Nếu như vậy, anh cũng muốn đưa cô bé này về đồn cảnh sát, tìm người nhà giúp cô bé.

Thương Linh Nhi lắc đầu một: “Không phải. Cháu là con gái của chú ấy.” Ánh mắt đằm đằm đáng yêu thoáng qua một tia lạnh lợi, mặc dù nhanh nhưng Tư Đồ Đạt Viễn vẫn thấy được, điều này khiến anh càng tức giận hơn. Đứa trẻ đáng ghét này muốn làm gì?

“Tiểu quỷ đáng chết, ai là ba của cô? Cứ nói bậy như vậy, có tin tôi đánh cô hay không?”

Nghe thấy câu này, sắc mặt của người cảnh sát trở nên vô cùng nghiêm túc, anh đứng lên nhìn về phía Tư Đồ Đạt Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bị Ép Chứa Chấp

“Vị này. Xin chú ý lời nói của anh. Không thể để cho đứa bé ngây thơ đáng yêu thế này bị tổn thương được. Bây giờ, mời anh đưa con của anh về nhà.”

“Tôi nói, thật sự không phải là con gái của tôi mà.” Tư Đồ Đạt Viễn sống 28 năm, chưa từng cảm thấy bất lực như vậy.

“Được, vậy anh đưa chứng cứ cho tôi.” Cảnh sát mặc kệ. Bọn họ chỉ chú trọng chứng cứ.

“Chứng cứ?” Tư Đồ Đạt Viễn tức chết, “Chuyện như vậy mà còn phải có chứng cứ sao? Tôi trẻ thế này, tại sao con gái lại lớn như thế?”

Có phải vị cảnh sát này không có đầu óc hay không?

“Được rồi.” Cảnh sát trừng mắt liếc anh một, hiện tại chuyện con riêng cũng không còn xa lạ gì nữa. Chỉ là có ít người càng có tiền thì càng sợ người khác biết quá khứ của mình. Nhìn người đàn ông kia mặt đỏ hàng hiệu, vị cảnh sát này cũng biết nhất định là loại người như vậy. Thật là quá đáng mà.

Ôi chao ôi, đứa trẻ này thật đáng thương. Có một người cha như vậy.

“Sinh hay không sinh, chuyện như vậy không phải nói là được, tôi cần có chứng cứ chính xác. Hiện tại cô bé này nói là con của anh, nhất định anh phải đưa cô bé về nhà. Nếu không sẽ phạm tội ruồng bỏ.”

“Tội ruồng bỏ?” Tư Đồ Đạt Viễn không phải muốn thét chói tai nữa, mà là muốn giết người. Minh ruồng bỏ ai? Ruồng bỏ sao? Thật là...

“Nếu không có, vậy thì cứ như thế đi. Anh mang con về.” Cảnh sát dò xét Tư Đồ Đạt Viễn, ánh mắt đó không có bất kỳ nhân nhượng nào: “Nếu như là đàn ông thì hãy chịu trách nhiệm giống như người đàn ông đi.”

“Đương nhiên tôi là đàn ông.” Việc này cần phải chứng minh hay sao?

“Vậy thì tốt.” Cảnh sát ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt Thương Linh Nhi: “Em gái nhỏ, đừng sợ. Nếu như anh ta dám bắt nạt hoặc đối xử không tốt với em, em hãy gọi điện cho cảnh sát. Biết không?”

“Vâng.” Thương Linh Nhi ngoan ngoãn gật đầu, “Cảm ơn chú.”

“Đừng khách khí. Đây là việc cảnh sát nên làm.” Người cảnh sát đứng lên, ý bảo mọi người vây xem giải tán hết. Sau đó liền rời đi. Để lại nơi đó hai bóng dáng, một lớn một nhỏ đang tròn mắt nhìn nhau.

“Tiểu quý đáng chết này. Lần này hải lòng cô rồi chứ?” Thật là quá đủ rồi. Vậy mà anh bị một đứa bé đùa giỡn.

“Hải lòng.” Thương Linh Nhi cười ngọt ngào. “Ba ba yêu quý. Bây giờ, xin dẫn con về nhà đi.”

“Cô...” Nếu như có thể, Tư Đồ Đạt Viễn thật muốn bóp chết đứa bé đáng ghét này. Đáng tiếc, anh không muốn chuyện buồn cười lúc này xảy ra lần nữa.

“Hừ.” Lạnh lùng hừ một tiếng, Tư Đồ Đạt Viễn không thèm nhìn Thương Linh Nhi nữa mà đi thẳng về phía trước. Còn Thương Linh Nhi chạy theo sau anh, cô tin, anh không dám không đưa cô về nhà.

“Được rồi.” Vừa vào cửa, Tư Đồ Đạt Viễn nắm lấy áo Thương Linh Nhi: “Tiểu quý đáng chết này. Tôi đã nói với cô rồi, tôi không phải là cơ sở chứa chấp nên tôi sẽ không chứa cô mãi mãi. Chỉ tới hôm nay, cô chỉ có thể ở lại đây tới hôm nay thôi. Ngải mai, ngày mai cô cứ đi tìm cha mẹ của cô đi.”

Thật là không biết hạng cha mẹ như thế nào để con mình ra ngoài hại người khác. Hơn nữa còn là loại tiểu quý khó dây dưa nữa chứ.

Thương Linh Nhi không thèm quan tâm đến anh, chỉ trợn mắt nhìn vào đôi mắt cũng đang trợn to của anh. Động tác của cô lại chọc giận Tư Đồ Đạt Viễn một lần nữa. Anh nắm lấy tai cô: “Cô không nghe thấy lời của tôi sao?”

“Buông tôi ra.” Thương Linh Nhi hất tay anh: “Anh dám động, tôi sẽ để cảnh sát bắt anh.”

Đừng tưởng là cô dễ bị bắt nạt. Phải biết cô là ai nhé...

“Được, tốt lắm” Tư Đồ Đạt Viễn gật đầu một, tiểu quý đáng chết, nếu như không nghĩ biện pháp ném cô đi, anh không phải là Tư Đồ.

“Cô muốn thì có thể ở lại.” Anh cũng không hứng thú vào đồn cảnh sát đâu. “Nhưng mà, nếu như cô không nghe lời thì tôi sẽ ném cô ra ngoài.”

Nghe lời? Thương Linh Nhi gật đầu một, dĩ nhiên cô nghe lời, nhưng mà cô chỉ nghe lời của bản thân mình thôi. Cơ mà cô phát hiện vào lúc này, cô không nghĩ rằng mình cần giải thích rõ quyết định vừa rồi của anh ta sẽ như thế nào. (Ý ở đây là: trong tương lai, quyết định của anh ấy rất sai lầm)

Hơn nữa, cô tin tưởng, rất nhanh anh ta sẽ hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Nước Tràn Đầy Nhà

Editor: Sam Sam

Tư Đồ Đạt Viễn thấy cô gật đầu thì tự động cho rằng động tác ấy chính là ngầm đồng ý, anh gật đầu: “Biết nghe lời là được rồi. Cô ở gian phòng đã ngủ hôm qua đó. Còn nữa, tất cả mọi thứ ở đây, bao gồm vật dụng trong nhà, các thiết bị gì đó, cô không được làm lộn xộn. Nếu không thì đừng trách.”

Cảnh sát chỉ bắt mình mang nó về nhà, cũng không nói là mình phải đối xử ra sao với nó.

Thương Linh Nhi gật đầu lần nữa, dĩ nhiên cô sẽ không làm “lộn”, cô sẽ hành động có mục đích. Hy vọng anh ta có thể hiểu.

Hừ. Thấy tiểu quý này nghe lời như vậy, Tư Đồ Đạt Viễn miễn cưỡng gật đầu một cái. “Cô vừa nói cô tên gì? Linh Nhi?”

“Thương Linh Nhi.” Thương Linh Nhi lặp lại tên của mình, ánh mắt nhìn Tư Đồ Đạt Viễn, có một tia cảm thông, còn trẻ như thế mà trí nhớ đã không tốt rồi. Thật đáng thương.

Tư Đồ Đạt Viễn không rảnh để suy diễn ánh mắt của cô, theo anh, căn bản tên tiểu quý này không bình thường.

Nhưng mà anh đang chứa một đứa trẻ không bình thường, vậy không phải là anh lại càng không bình thường à? Nghĩ tới đây, Tư Đồ Đạt Viễn lắc lắc đầu. Nhưng mà, phát hiện bản thân không có tâm trạng để nghĩ đến vấn đề đó nữa. Ngẩng đầu lên, anh nhìn Thương Linh Nhi: “Tôi tên Tư Đồ Đạt Viễn. Cô nhớ kỹ. Sau này không được gọi tôi là ba nữa.”

Nhất định phải nói rõ ràng chuyện này trước. Nếu không, sau này anh đưa bạn gái về nhà, sao anh có thể lẩn lộn được đây? Thật là đủ rồi.

“Vâng.” Cô cũng không muốn gọi ba đâu. Phải biết là, mặc dù dáng dấp của Tư Đồ Đạt Viễn rất tuấn tú phóng khoáng, nhưng ba cô còn đẹp mắt hơn anh ta nhiều.

“Tôi mệt rồi, cũng đã trễ, cô đi ngủ đi.” Tư Đồ Đạt Viễn thấy cô vẫn luôn gật đầu với những yêu cầu của mình nên thở phào nhẹ nhõm. Có thể đồng ý là được rồi. Nếu không, anh thật lo lắng cho yên bình của mình sau này.

“Ừ.” Thương Linh Nhi gật đầu. Lúc cô xoay người tính lên phòng của mình thì đột nhiên Tư Đồ Đạt Viễn kéo lại.

“Phòng vệ sinh ở kia. Nhớ tắm rửa trước rồi hãy ngủ.” Bụi bặm cả người thế kia, thật là bẩn chết mà. Ba mẹ nuôi đứa bé này như thế nào vậy.

Tư Đồ Đạt Viễn nghĩ tới đây lại hối hận khi đã chứa chấp cô.

Thương Linh Nhi nhìn anh một cái, gật đầu. Tò ý đã biết, sau đó vào phòng vệ sinh.

Tư Đồ Đạt Viễn thở phào nhẹ nhõm, buổi tối này đủ hành hạ anh mà. Anh cũng quá mệt mỏi rồi, trước mắt cứ đi ngủ đã.

Thương Linh Nhi tắm xong liền đi ngủ. Giăng co một ngày, cô cũng mệt mỏi.

Chẳng qua là...

Buổi Sáng Tư Đồ Đạt Viễn vừa muốn xuống giường, lúc anh đặt chân xuống đất thì cảm giác có gì đó không đúng. Vừa nhìn đã thấy... Tại sao tất cả đều là nước?

Chuyện gì xảy ra?

Anh đứng lên nhìn nước trong phòng. Cái gì đây? Chỗ nào bị rỉ sao?

Trời ạ, anh nhìn nền nhà bằng gỗ chứa đầy nước, sàn gỗ bị ngâm như vậy còn dùng được không?

Nhanh chóng mở cửa phòng mình rồi phòng vệ sinh, phát hiện, không phải bị chảy từ đây ra, vậy thì ở đâu?

Anh đi về phía phòng bếp, phòng bếp cũng không có nước? Chỉ còn một chỗ, anh biết là nơi nào rồi.

Phòng vệ sinh của phòng khác. Trong bồn tắm tràn đầy nước. Vòi nước cũng không khóa, nước vẫn không ngừng chảy ra ngoài. Tư Đồ Đạt Viễn đưa tay đóng vòi nước, nhanh chóng chạy vào phòng ngủ của Thương Linh Nhi, hung hăng kéo người cô.

“Cái đứa tiểu quỷ đáng chết này. Rốt cuộc cô đã làm gì?” Cô ta bị ngốc sao? Dùng nước xong phải khóa lại cũng không biết à? Thật là làm anh tức chết.

Thương Linh Nhi dụi mắt, không hiểu tại sao sáng sớm mà Tư Đồ Đạt Viễn đã đứng trước mặt mình rống to như thế làm gì?

“Có chuyện gì sao?” “Chuyện gì?” Tư Đồ Đạt Viễn tức giận vô cùng, “Nói thử xem? Tiểu quỷ đáng chết này.”

Anh quyết định, anh sẽ ném tiểu quỷ này ra khỏi nhà. Nghĩ đến đây, anh dùng một tay bắt lấy tay Thương Linh Nhi.

“Cô. Cút ra ngoài cho tôi.”

Chương 18: Đuổi không đi.

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Tại sao lại bảo cô cút chứ? Tính khí của tên này không tốt gì cả. Thương Linh Nhi thở dài trong lòng. Suy nghĩ một chút, cô rút tay mình về, xuống giường. Khi chân của mình chạm đất, cô liền phát hiện ra.

“Tại sao trên sàn nhà nhiều nước vậy?” Thật là kỳ lạ. Bị ngập nước sao? Không phải nhà anh ta ở tầng 23 sao?

Ánh mắt lại liếc nhìn bên ngoài, trời không mưa mà.

“Nhiều nước như vậy?” Tư Đồ Đạt Viễn tức chết: “Còn không phải do tiểu quỷ cô không tắt vòi nước, làm sao trong này bị như thế chứ?”

“Hả?” Là như thế sao? Thương Linh Nhi chớp chớp mắt, thoát nhìn có chút ngờ ngàng.

“Hả cái gì?” Thật là đủ rồi. “Tiểu quỷ này, cô có được dạy bảo không thế? Đủ lắm rồi. Toàn bộ nhà của tôi bị cô phá hỏng rồi.”

Thật ra thì sàn nhà là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là, Tư Đồ Đạt Viễn không muốn dễ dàng tha thứ cho tiểu quỷ này. Thật quá đáng, phá hư chuyện tốt của anh, phá hỏng danh dự của anh, bây giờ còn làm hỏng nhà của anh.

Nghĩ tới đây, anh liền vươn tay, kéo tay Thương Linh Nhi một lần nữa.

“Tôi tha cho cô. Bây giờ, cô cút ra ngoài cho tôi.”

Thương Linh Nhi ngáp một cái. Cô còn muốn ngủ nữa. Nhưng mà, hiện tại không ngủ thêm được rồi. Ánh mắt cô nhìn về phía Tư Đồ Đạt Viễn đang thở hổn hển: “Được rồi, chú à. Không phải chỉ là sàn nhà sao? Có gì đâu.”

Nhìn Tư Đồ Đạt Viễn vẫn còn tức giận, Thương Linh Nhi cười cười, nụ cười vô cùng đáng yêu. Nhưng mà, anh không cảm thấy gì.

“Tôi bảo cô út. Cô không nghe thấy sao?” Bao nhiêu chuyện rồi? Anh không đội tiểu quý này lên đầu mới lạ.

“Chú à. Tôi không ngại chú đuổi tôi. Nhưng mà, tôi nghĩ, nếu cảnh sát kia biết tôi không có nhà để về. Chú nghĩ, chú sẽ như thế nào đây?”

Cô không thích uy hiếp người khác đâu. Chẳng qua là ông chú này phản ứng mạnh mẽ quá. Cô không thể không đảm bảo lợi ích cho mình.

Mặc dù không phải là cô muốn ở chỗ này. Nhưng Tư Đồ Đạt Viễn dám bảo cô út, vậy thì cô phải trả thù anh ta mới được.

“Cô...” Tư Đồ Đạt Viễn muốn điên rồi. Từ khi tên tiểu quý này xuất hiện, anh nên cứng rắn từ sớm bắt kẻ thế nào.

“Không phải anh còn đi làm sao?” Thương Linh Nhi tốt bụng nhắc nhở: “Thời gian không còn sớm đâu.”

Tư Đồ Đạt Viễn nói không ra lời. Suy nghĩ một chút thấy thời gian không còn sớm nữa, anh nhanh chóng đi về phòng mình, thay quần áo xong, sau đó đi làm. Về phần sản nhà, chỉ có thể chờ lúc về tìm người xử lý.

Đi tới cửa, đột nhiên anh nghĩ đến điều gì đó, việc này khiến anh trở lại phòng của Thương Linh Nhi lần nữa. Phát hiện cô đã nằm trên giường, anh tức giận nhìn cô: “Tiểu quý. Tốt nhất cô không được động vào vật nào trong phòng này. Nếu không, nhất định tôi ném cô ra ngoài.”

Uy hiếp một đứa bé như vậy, thật sự làm mất đi phong độ Tư Đồ đại thiếu của anh. Nhưng anh cũng bất chấp. Anh cảm thấy nhất định tiểu quý này là một tai tinh. Nếu mới khiến anh gặp chuyện xui xẻo không ngừng.

Đối với uy hiếp của Tư Đồ Đạt Viễn, Thương Linh Nhi chỉ nhún vai một cái, không nói được, cũng không nói không.

Mặc dù Tư Đồ Đạt Viễn không yên lòng nhưng anh cũng không dám mang tiểu quý này bên người. Suy nghĩ một chút, anh lại trốn mất cảnh cáo nhìn Thương Linh Nhi một cái, sau đó mới rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đuổi Không Đi.

Tại sao lại bảo cô út chứ? Tính khí của tên này không tốt gì cả. Thương Linh Nhi thờ dãi trong lòng. Suy nghĩ một chút, cô rút tay mình về, xuống giường. Khi chân của mình chạm đất, cô liền phát hiện ra.

“Tại sao trên sàn nhà nhiều nước vậy?” Thật là kỳ lạ. Bị ngập nước sao? Không phải nhà anh ta ở tầng 23 sao?

Ánh mắt lại liếc nhìn bên ngoài, trời không mưa mà.

“Nhiều nước như vậy?” Tư Đồ Đạt Viễn tức chết: “Còn không phải do tiểu quý cô không tắt vòi nước, làm sao trong này bị như thế chứ?”

“Hà?” Là như thế sao? Thương Linh Nhi chớp chớp mắt, thoát nhìn có chút ngỡ ngàng.

“Hà cái gì?” Thật là đủ rồi. “Tiểu quý này, cô có được dạy bảo không thế? Đủ lắm rồi. Toàn bộ nhà của tôi bị cô phá hỏng rồi.”

Thật ra thì sàn nhà là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là, Tư Đồ Đạt Viễn không muốn dễ dàng tha thứ cho tiểu quý này. Thật quá đáng, phá hư chuyện tốt của anh, phá hỏng danh dự của anh, bây giờ còn làm hỏng nhà của anh.

Nghĩ tới đây, anh liền vươn tay, kéo tay Thương Linh Nhi một lần nữa.

“Tôi tha cho cô. Bây giờ, cô út ra ngoài cho tôi.”

Thương Linh Nhi ngáp một. Cô còn muốn ngủ nữa. Nhưng mà, hiện tại không ngủ thêm được rồi. Ánh mắt cô nhìn về phía Tư Đồ Đạt Viễn đang thờ hờn hờn: “Được rồi, chú à. Không phải chỉ là sàn nhà sao? Có gì đâu.”

Nhìn Tư Đồ Đạt Viễn vẫn còn tức giận, Thương Linh Nhi cười cười, nụ cười vô cùng đáng yêu. Nhưng mà, anh không cảm thấy gì.

“Tôi bảo cô út. Cô không nghe thấy sao?” Bao nhiêu chuyện rồi? Anh không đội tiểu quý này lên đầu mới lạ.

“Chú à. Tôi không ngại chú đuổi tôi. Nhưng mà, tôi nghĩ, nếu cảnh sát kia biết tôi không có nhà để về. Chú nghĩ, chú sẽ như thế nào đây?”

Cô không thích uy hiếp người khác đâu. Chẳng qua là ông chú này phản ứng mạnh mẽ quá. Cô không thể không đảm bảo lợi ích cho mình.

Mặc dù không phải là cô muốn ở chỗ này. Nhưng Tư Đồ Đạt Viễn dám bảo cô cút, vậy thì cô phải trả thù anh ta mới được.

"Cô..." Tư Đồ Đạt Viễn muốn điên rồi. Từ khi tên tiểu quỷ này xuất hiện, anh nên cứng rắn từ sớm bắt kể thế nào.

"Không phải anh còn đi làm sao?" Thương Linh Nhi tốt bụng nhắc nhở: "Thời gian không còn sớm đâu."

Tư Đồ Đạt Viễn nói không ra lời. Suy nghĩ một chút thấy thời gian không còn sớm nữa, anh nhanh chóng đi về phòng mình, thay quần áo xong, sau đó đi làm. Về phần sân nhà, chỉ có thể chờ lúc về tìm người xử lý.

Đi tới cửa, đột nhiên anh nghĩ đến điều gì đó, việc này khiến anh trở lại phòng của Thương Linh Nhi lần nữa. Phát hiện cô đã nằm trên giường, anh tức giận nhìn cô: "Tiểu quỷ. Tốt nhất cô không được động vào vật nào trong phòng này. Nếu không, nhất định tôi ném cô ra ngoài."

Uy hiếp một đứa bé như vậy, thật sự làm mất đi phong độ Tư Đồ đại thiếu của anh. Nhưng anh cũng bất chấp. Anh cảm thấy nhất định tiểu quỷ này là một tai tinh. Nếu mới khiến anh gặp chuyện xui xẻo không ngừng.

Đối với uy hiếp của Tư Đồ Đạt Viễn, Thương Linh Nhi chỉ nhún vai một, không nói được, cũng không nói không.

Mặc dù Tư Đồ Đạt Viễn không yên lòng nhưng anh cũng không dám mang tiểu quỷ này bên người. Suy nghĩ một chút, anh lại trộn mắt cảnh cáo nhìn Thương Linh Nhi một, sau đó mới rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Phiên Toái Tới Rồi

Nhìn anh rời khỏi, Thương Linh Nhi nhảy xuống giường, nhìn một đồng rỗi nui trước mắt. Cô cười gian xảo.

Nhưng Tư Đồ Đạt Viễn không ngờ, còn có một chuyện phiên toái hơn ở phía sau.

Lữ Vi cầm tài liệu tìm được trên tay gật đầu không ngừng. Ủ. Bà nhờ người tìm giúp cho bà những danh môn khuê tú này. Mỗi người đều là người tri thức, xuất sắc. Tin tưởng chắc chắn sẽ có người có thể khiến con trai thích.

Giờ tay lên gọi tài xế nhà họ Đỗ tới, bà quyết định sẽ tới công ty ngay bây giờ, cho con trai xem thành quả một ngày nỗ lực củ bà.

Xe dừng lại trước cửa lớn công ty Tư Đồ.

Liếc nhìn tài xế: "Chú Trần, chú về trước đi. Lát nữa tôi về với lão gia cũng được"

"Vâng phu nhân." Chú Trần lái xe đi, Lữ Vi đi vào cửa lớn.

"Chào Chủ tịch phu nhân." Nhân viên lễ tân biết Lữ Vi. Vợ vàng đứng lên: "Chủ tịch phu nhân, có muốn tôi thông báo trước giúp phu nhân không ạ?"

"Không cần. Tôi trực tiếp đi lên là được."

Lữ Vi trực tiếp đi lên tầng ba mươi, phòng làm việc của Tư Đồ Đạt Viễn.

Phát hiện trong phòng làm việc không có ai. Vậy con trai đi đâu?

Lữ Vi đi ra khỏi phòng làm việc. Muốn đi hỏi thư ký của con trai một chút xem cô ấy có biết Tư Đồ Đạt Viễn đi đâu không. Lúc vừa giờ tay lên muốn gõ cửa phòng thư ký, nghe tiếng nói chuyện bên trong mà dừng lại.

"Cô nói thật?" Thư Ký Tiểu Ngô không tin lỗ tai của mình. Nàng nhìn Vương Tư Tho, mặt hoài nghi.

"Đương nhiên là thật." Vương Tư Tho nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm qua, làm sao có thể sẽ quên.

"Cô gái nhỏ kia thật là đáng thương. Mới mười hai mười ba tuổi, nói mẹ lại đang bệnh, không có cách nào mới tới tìm tổng giám đốc."

"Hóa ra là như vậy?" Tiểu Ngô bùi ngùi lắc đầu một cái: "Tôi cũng thường nghĩ như vậy, tổng giám đốc hoa tâm phong lưu. Nói không chừng ngày nào đó xuất hiện con trai riêng hoặc là con gái riêng, không ngờ, thế nhưng tôi lại nói trúng."

"Đúng vậy. Đúng vậy." Vương Tư Thợ cũng hòa theo gật đầu: "Cô cũng không biết được, tổng giám đốc quá phân biệt, cô gái nhỏ vẫn cầu xin anh, anh vẫn còn đuổi cô gái đi. Nghe nói vấn đề là mẹ cô gái nhỏ đó."

Thật ra thì cũng chỉ là cô suy đoán, tám chuyện thôi, chính là nửa sự thật nửa suy đoán, nếu không tại sao gọi không có lửa làm sao có khói đây.

"Trời ạ, Tổng giám đốc thật là phụ lòng phụ bạc nha."

"Đúng vậy. Đáng thương nhất chính là cô gái kia. Cô nghĩ xem, một người phụ nữ, một thân một mình nuôi lớn đứa bé. Đây là một chuyện không dễ dàng nha. Bây giờ lại ngã bệnh, người đàn ông còn mặc kệ không thèm để ý tới cô ấy. Suy nghĩ một chút liền đau lòng."

"Ừ." Tiểu Ngô cũng gật đầu theo: "Sau này tôi cũng không dám thích trai đẹp soái ca nữa."

"Đúng." Vương Tư Thợ cũng gật đầu.

Ở ngoài cửa văn phòng nghe được nửa ngày Lữ Vi cũng không nghe nổi nữa, rầm... một tiếng bà đẩy cửa ra. Nhìn hai người phụ nữ bên trong. Về mặt bà uy nghiêm mở miệng: "Các cô mới vừa nói, là có ý gì?"

"Chủ tịch phu nhân?" Vương Tư Thợ và Tiểu Ngô nhìn thoáng qua nhau, ở trong lòng kêu lớn hồng hồng. Không phải chứ, vận số đen đủi như vậy?

Lữ Vi cực kỳ tức giận đẩy cửa phòng làm việc của Tư Đồ Nghị ra, thấy Tư Đồ Đạt Viễn ở bên trong thì gật đầu một cái.

"Quả nhiên con ở chỗ này. Tốt. Rất tốt."

Tư Đồ Đạt Viễn đang cùng Tư Đồ Nghị thương lượng kế hoạch mới nhất của công ty, thấy bộ dạng này của mẹ, anh không giải thích được.

"Mẹ. Mẹ tìm con?"

"Hừ." Lữ Vi cười lạnh lùng: "Tôi đương nhiên muốn tìm anh. Tôi mà không đến tìm anh, chỉ sợ anh cũng không biết mình là ai."

"Mẹ?" Tư Đồ Đạt Viễn đầu óc mơ hồ nhìn Lữ Vi, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Chương 20:Phiền phức lớn rồi

Edit: Lavender - Bllue

"Mẹ?" Lữ Vi đóng cửa phòng làm việc, đi tới. Nhìn con trai của mình.

"Bạn già?" Tư Đồ Nghị không hiểu xảy ra chuyện gì, lên tiếng gọi Lữ Vi lại. Nhìn đáng vẻ củi lão bà, vấn đề rất là nghiêm trọng.

"Ông không cần nói chuyện, chuyện không liên quan đến ông." Cắt đứt lời nói của Tư Đồ Nghị, Lữ Vi đứng trước mặt Tư Đồ Đạt Viễn, từ trên cao nhìn anh: "Tư Đồ Đạt Viễn, cái tên khốn kiếp này."

Giơ tay lên, Lữ Vi liền muốn đánh anh, bị Tư Đồ Đạt Viễn tránh ra, trốn xa.

"Mẹ. Con làm chuyện gì? Mẹ phải nói rõ ràng trước, có sao lại động thủ?"

Phải biết, từ nhỏ đến lớn anh còn chưa có bị đánh đâu đây.

"Đúng vậy." Tư Đồ Nghị cũng ở bên cạnh nói giúp một tay: "Rốt cuộc là cái gì chuyện thế."

"Thật sự mẹ quá buông lỏng con rồi." Lữ Vi thật sự rất tức giận: "Con muốn chơi, mẹ cũng tùy con, chẳng qua nói chỉ một chút mà thôi. Làm sao biết, bây giờ con lớn, thế nhưng là càng tệ hại hơn chứ. Là một người đàn ông không muốn chịu trách nhiệm chuyện mình làm sao?"

"Mẹ. Con không chịu trách nhiệm khi nào chứ?" Chuyện cười, từ nhỏ đến lớn chuyện nào anh không chịu trách nhiệm? Cho dù trong nhà có tiền, anh cũng chỉ phong lưu một chút mà thôi. Trên công việc cho tới bây giờ cũng không có xảy ra chuyện không may.

"Tốt. Mẹ hỏi con, cô gái kia bây giờ đang ở đâu?" Lữ Vi là thật sự rất tức giận. Bà chỉ nghĩ con trai có chút bướng bỉnh. Không ngờ, con trai lại có thái độ như vậy.

"Cô gái nào?" Tư Đồ Đạt Viễn không rõ, mấy ngày nay anh cũng không có trêu chọc qua người phụ nữ nào nha.

"Cô gái nào?" Lữ Vi càng thêm tức giận, bà gần như đang gầm hét lên với Tư Đồ Đạt Viễn nói: "Cô gái mang thai sinh con cho con đó. Cô gái bởi vì bị bệnh mà con vứt bỏ. Cô gái không dám nói với người khác đó. Đang ở đâu?"

"Cái... cái gì với cái gì ạ? Ai mang thai rồi sinh con vậy ạ?" Tư Đồ Đạt Viễn tròn to hai mắt. Đùa gì thế, đại thiếu Tư Đồ anh có thể nhiều năm như vậy giữ vững tập tính phong lưu bởi vì anh biết rõ tầm quan trọng của "Mầm móng". Phụ nữ qua lại với anh, nhưng anh chưa bao giờ cho các cô ấy có cơ hội mang thai, chỉ sợ họ sẽ mượn cơ hội thượng vị. Ý lại vào anh.

Anh cũng khá chắc chắn rằng anh không có con riêng, cũng sẽ không thể có con riêng ở bên ngoài.

Nếu như vậy, sao có thể có người mang thai sinh con cho anh chứ?

"Con vẫn còn ở đó già bộ?" Lữ Vi tức giận nhìn mình lom lom luôn luôn thương yêu con trai: "Mẹ thật sự quá buồn lòng con. Từ khi con mười mấy tuổi đã biết mang bạn gái về nhà. Mẹ chỉ cần con học giỏi, không bỏ lỡ việc học. Đều mất nhắm mắt mờ. Nào biết con sẽ quá đáng như vậy?"

"Con không có." Tư Đồ Đạt Viễn giận đến muốn đi nhảy sông Hoàng Hà.

"Con không có, con còn dám nói con không có? Con ——"

"Bạn già ——" Tư Đồ Nghị lên tiếng, ông cũng biết vấn đề nghiêm trọng. Nếu như Tư Đồ Đạt Viễn thật sự là làm không nhận như lời nói, vậy ông cũng sẽ không tha thứ cho đứa con trai này: "Đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy?"

Ông không hiểu thế nào cả.

"Chuyện gì xảy ra?" Lữ Vi tròn mắt nhìn con trai của mình, ánh mắt lại nhìn Tư Đồ Nghị: "Tôi vừa rồi mới nghe nói, thằng con thú vị đáng chết này, chẳng những khiến con gái người ta mang thai, còn không chịu trách nhiệm. Bây giờ cô gái đó ngã bệnh, kêu đứa nhỏ tìm tới nhà. Nhưng con trai ông vậy mà đuổi người ta đi ——"

"Đợi chút." Đoạn thoại này sao quen thuộc như vậy. Giống như đã nghe qua ở đâu. Tư Đồ Đạt Viễn cau mày, mang thai? Ngã bệnh? Đuổi người?

Cái này không phải ngày hôm qua tiểu quý đáng chết kia biên soạn ra sao? Được, rất tốt, anh hiểu ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phiền Phức Lớn Rồi

"Mẹ?" Lữ Vi đóng cửa phòng làm việc, đi tới. Nhìn con trai của mình.

"Bạn già?" Tư Đồ Nghị không hiểu xảy ra chuyện gì, lên tiếng gọi Lữ Vi lại. Nhìn đáng vẻ củi lão bà, vấn đề rất là nghiêm trọng.

"Ông không cần nói chuyện, chuyện không liên quan đến ông." Cắt đứt lời nói của Tư Đồ Nghị, Lữ Vi đứng trước mặt Tư Đồ Đạt Viễn, từ trên cao nhìn anh: "Tư Đồ Đạt Viễn, cái tên khốn kiếp này."

Giờ tay lên, Lữ Vi liền muốn đánh anh, bị Tư Đồ Đạt Viễn tránh ra, trốn xa.

"Mẹ. Con làm chuyện gì? Mẹ phải nói rõ ràng trước, có sao lại động thủ?"

Phải biết, từ nhỏ đến lớn anh còn chưa có bị đánh đâu đấy.

"Đúng vậy." Tư Đồ Nghị cũng ở bên cạnh nói giúp một tay: "Rốt cuộc là cái gì chuyện thế."

"Thật sự mẹ quá buồn lòng con rồi." Lữ Vi thật sự rất tức giận: "Con muốn chơi, mẹ cũng tùy con, chẳng qua nói chỉ một chút mà thôi. Làm sao biết, bây giờ con lớn, thế nhưng là càng tệ hại hơn chứ. Là một người đàn ông không muốn chịu trách nhiệm chuyện mình làm sao?"

"Mẹ. Con không chịu trách nhiệm khi nào chứ?" Chuyện cười, từ nhỏ đến lớn chuyện nào anh không chịu trách nhiệm? Cho dù trong nhà có tiền, anh cũng chỉ phong lưu một chút mà thôi. Trên công việc cho tới bây giờ cũng không có xảy ra chuyện không may.

"Tốt. Mẹ hỏi con, cô gái kia bây giờ đang ở đâu?" Lữ Vi là thật sự rất tức giận. Bà chỉ nghĩ con trai có chút bướng bỉnh. Không ngờ, con trai lại có thái độ như vậy.

"Cô gái nào?" Tư Đồ Đạt Viễn không rõ, mấy ngày nay anh cũng không có trêu chọc qua người phụ nữ nào nha.

"Cô gái nào?" Lữ Vi càng thêm tức giận, bà gần như đang gầm hét lên với Tư Đồ Đạt Viễn nói: "Cô gái mang thai sinh con cho con đó. Cô gái bởi vì bị bệnh mà con vứt bỏ. Cô gái không dám nói với người khác đó. Đang ở đâu?"

"Cái... cái gì với cái gì ạ? Ai mang thai rồi sinh con vậy ạ?" Tư Đồ Đạt Viễn tròn to hai mắt. Đùa gì thế, đại thiếu Tư Đồ anh có thể nhiều năm như vậy giữ vững tập tính phong lưu bởi vì anh biết rõ tầm quan trọng của "Mâm mống". Phụ nữ qua lại với anh, nhưng anh chưa bao giờ cho các cô ấy có cơ hội mang thai, chỉ sợ họ sẽ mượn cơ hội thượng vị. Ý lại vào anh.

Anh cũng khá chắc chắn rằng anh không có con riêng, cũng sẽ không thể có con riêng ở bên ngoài.

Nếu như vậy, sao có thể có người mang thai sinh con cho anh chứ?

"Con vẫn còn ở đó già bộ?" Lữ Vi tức giận nhìn mình lom lom luôn luôn thương yêu con trai: "Mẹ thật sự quá buồn lòng con. Từ khi con mười mấy tuổi đã biết mang bạn gái về nhà. Mẹ chỉ cần con học giỏi, không bỏ lỡ việc học. Đều mất nhắm mắt mờ. Nào biết con sẽ quá đáng như vậy?"

"Con không có." Tư Đồ Đạt Viễn giận đến muốn đi nhảy sông Hoàng Hà.

"Con không có, con còn dám nói con không có ? Con ——"

"Bạn già ——" Tư Đồ Nghị lên tiếng, ông cũng biết vấn đề nghiêm trọng. Nếu như Tư Đồ Đạt Viễn thật sự là làm không nhận như lời nói, vậy ông cũng sẽ không tha thứ cho đứa con trai này: "Đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy?"

Ông không hiểu thế nào cả.

"Chuyện gì xảy ra?" Lữ Vi tròn mắt nhìn con trai của mình, ánh mắt lại nhìn Tư Đồ Nghị: "Tôi vừa rồi mới nghe nói, thằng con thú vị đáng chết này, chẳng những khiến con gái người ta mang thai, còn không chịu trách nhiệm. Bây giờ cô gái đó ngã bệnh, kêu đứa nhỏ tìm tới nhà. Nhưng con trai ông vậy mà đuổi người ta đi ——"

"Đợi chút." Đoạn thoại này sao quen thuộc như vậy. Giống như đã nghe qua ở đâu. Tư Đồ Đạt Viễn cau mày, mang thai? Ngã bệnh? Đuổi người?

Cái này không phải ngày hôm qua tiểu quý chết tiết kia biên soạn ra sao? Được, rất tốt, anh hiểu ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Mục Đích Gì

"Mẹ. Con có thể hỏi mẹ một chuyện? Mẹ nghe ai nói về người đó?" Chẳng những anh muốn thu thập tiểu quý chết tiết kia, càng sẽ không bỏ qua cho mấy cô gái nói hươu nói vượn (nói bậy nói bạ).

"Thế nào?" Lữ Vi làm sao sẽ không biết con trai của mình: "Có phải con muốn đi tìm người ta tính sổ không? Hà?"

"Đương nhiên con muốn tìm cô ta tính sổ." Tư Đồ Đạt Viễn quyết định, khi trở về phòng làm việc nãy lập tức sẽ sa thải người phụ nữ lấm mồm Vương Tư Thơ chết tiết kia.

"Tư Đồ Đạt Viễn. Nếu như con dám làm gì thư ký Vương, mẹ liền từ bỏ quan hệ mẹ con với con." Lữ Vi tuyệt đối không phải là nói giỡn. Mới vừa rồi khi bà yêu cầu Vương Tư Thơ nói cho bà biết chuyện đã xảy ra, bà liền đảm bảo, nhất định sẽ không để cho Tư Đồ Đạt Viễn có cơ hội làm gì cô ta.

"Mẹ ——" Tư Đồ Đạt Viễn thật sự là khóc không ra nước mắt. Rõ ràng là trò nghịch ngợm của một tiểu quý, mẹ lại cố tình coi là thật.

"Con đừng gọi mẹ." Lữ Vi mới không để mình bị xoay vòng: "Nếu như con còn biết rằng mẹ là mẹ con, phải đi cưới cô gái kia, mang đứa bé nhà Tư Đồ chúng ta về."

"Mẹ. Con không có con." Thật là đủ rồi, chữ tín của anh kém như vậy sao?

"Không có con?" Ai tin?

"Vậy đứa trẻ trong nhà con là chuyện gì xảy ra?" Chẳng lẽ là từ trên trời rớt xuống hay sao? Thật là đủ rồi. Lửa giận của Lữ Vi chẳng những không có hạ xuống, ngược lại còn tăng lên rất nhiều.

"Mẹ." Tư Đồ Đạt Viễn là thật muốn gọi mẹ.

"Đứa bé kia là con thấy nó đáng thương, nhặt nó mang về."

"Cái gì?" Lữ Vi lắc đầu: "Con cho rằng con nói như vậy, mẹ liền tin có phải không? Bây giờ dẫn mẹ tới nhà con. Mẹ muốn đi nhìn một chút đứa cháu gái đáng thương."

"Đủ rồi." Tư Đồ Đạt Viễn tức giận. Cháu gái? Ở đâu ra cháu gái?

"Mẹ, con chỉ nói một lần, cô bé kia không có bất cứ quan hệ gì với con. Tin hay không tùy mẹ."

Cái đứa tiểu quý chết tiết kia quả thật là tức chết anh. Hôm qua anh không nên quan tâm chuyện gì, cứ ném con nhóc đi như vậy cho rồi.

Lữ Vi bị kinh hãi bởi bộ dạng của con trai. Bà suy nghĩ một chút, cũng đứng. Mặc dù bình thường con trai không quá nghe lời mình, ở bên ngoài đúng là hoa tâm một chút. Ngược lại tất sự khổng có nghe nói có chuyện con trai có con riêng.

"Này, cô bé kia thật sự là con nhặt được à?" Thế nào cũng không giống là chuyện anh làm. Con trai cũng không phải người thiện lương gì.

"Thật, thật." Tư Đồ Đạt Viễn tức cũng tức đủ rồi: "Nếu như mẹ không tin. Bây giờ con liệ dẫn mẹ về nhìn con bé?"

Vừa lúc anh còn có thể tìm tiểu quý đó tính sổ, để cho con nhóc cút ra ngoài.

Lữ Vi không còn hơi sức ngồi ở trên ghế sa lon. Cả người thả lỏng.

"Làm sao rồi? Mẹ?" Biết anh không có con riêng không phải nên vui mừng sao?

"Haiz" Lữ Vi thờ dài: "Cháu gái của ta lại bị hăng rồi."

Mặc dù bà tức giận, nhưng là nghĩ mình có thể làm bà nội rồi, vẫn rất vui mừng. Làm sao biết nó lại không phải niềm vui.

"Chuyện gì vậy. Mẹ. Mẹ muốn làm bà nội, đợi mấy năm nữa rồi hãy nói." Thật là đủ rồi, mẹ cũng không giấu lại, anh chỉ mới hai mươi tám tuổi đấy. Chuyện này còn quá sớm. Anh còn chưa chơi đủ đâu.

"Mấy năm nữa? Hừ." Lữ Vi trừng mắt liếc anh một cái: "Đợi mấy năm nữa nói không chừng tôi vào quan tài rồi."

"Nào có khoa trương như vậy? Bây giờ mọi người sống thọ. Mẹ, cơ thể mẹ thế này, sống đến 120 tuổi cũng không thành vấn đề." Tư Đồ Đạt Viễn vỗ Lữ Vi nịnh bợ.

"120? Nếu như con có thể ổn định một chút, mẹ có thể sống tới 62 tuổi liền vui mừng." Lữ Vi liếc nhìn con trai, đột nhiên, ánh mắt của bà lại sáng lên: "Đúng rồi. Bị con ảm ỉ một hồi thiếu chút nữa mẹ quên mất mục đích tới tìm con rồi."

"Mục đích gì?" trực giác của Tư Đồ Đạt Viễn nói anh sẽ không thích chuyện mẹ sắp sửa nói ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cô Đang Làm Cái Gì?

Edit: Lavender – Blue

Lữ Vi giờ giờ tập tài liệu trong tay: "Chính là cái này."

Thấy vẻ mặt sốt ruột của Tư Đồ Đạt Viễn, bà kéo mạnh anh đến ngồi xuống bên cạnh mình.

Đưa tài liệu người mà mình mất một ngày chọn lựa: "Con xem cái này, là con gái nhà họ Ngô Ngô Chân Như. Đáng đáp không tệ chứ?"

Cô gái trong hình, đang mỉm cười như một bông hoa. Thoạt nhìn liền biết, rất có học thức....

"Á." Tư Đồ Đạt Viễn nhìn từ xa vào túi tài liệu trong tay Lữ Vi còn một xấp thật dày, anh cười cười: "Cái đó mẹ. Con còn một dự án chưa có làm xong. Mới vừa rồi con tới đây chính là thảo luận với ba chuyện này. Tài liệu này mẹ cứ cất đi. Khuya con về nhà xem lại."

"Không được." Lữ Vi giữ người anh: "Con trai, hôm nay con nhất định phải nói ra tên một người. Nếu không, mẹ chọn một thiên kim trong những người này xem mắt."

"Xem mắt?" Tư Đồ Đạt Viễn cảm thấy rùng cả mình từ lòng bàn chân dâng lên. Mẹ nói thật?

Tư Đồ Đạt Viễn anh, tương lai là người nối nghiệp công tu Tư Đồ. Đường đường là đại thiếu gia nhà Tư Đồ, phải dùng tới xem mắt?

Nhìn thấy sự nghiêm túc trên mặt mẹ mình, nhìn lại một chút đáng về cha ngồi sau bàn làm việc không nhúc nhích, đột nhiên Tư Đồ Đạt Viễn cúi người xuống.

"Ồi. Đau quá."

"Đạt Viễn. Con làm sao thế?" Lữ Vi buông hình trong tay. Đỡ con trai.

Mặt của anh đỏ bừng, đó là dùng lực kìm nén: "Thật là đau. Thật sự rất đau. Không biết có phải do lúc sáng chưa ăn sáng không nữa."

Anh cố gắng nghĩ chuyện ngày hôm qua, còn có chuyện sáng nay tiểu quý làm. Anh tức giận, mặt càng đỏ hơn.

Lữ Vi luống cuống: "Con trai. Có muốn đưa con tới bệnh viện trước không?"

"Không. Không cần." Tư Đồ Đạt Viễn chịu đựng thật vất vả. Một nửa là bởi vì lửa giận với tiểu quý kia, một nửa là vì phản ứng của mẹ già.

Nhất là thấy cha đưa lưng về phía lão mẹ trên mặt có một chút ý cười yếu ớt. Điều này làm cho anh chịu đựng càng thêm khổ cực.

"Mẹ. Con, chuyện đó, trước con đi ăn chút gì. Mẹ ở đây chờ con một chút. Con ăn xong rồi trở về xem tiếp."

"Được được được." Lữ Vi Tâm thương yêu không dứt: "Nếu không phải là con nói thích ở gần công ty. Mẹ hoàn toàn không để cho con ở nhà trọ. Nhìn xem, không biết chăm sóc mình chút nào cả."

"Không có việc gì. Con chỉ là, chỉ là hôm nay quên mà thôi." Thiếu chút nữa nói lỡ miệng. Nếu không phải là buổi sáng tiểu quý đó làm nước ngập nhà trọ. Anh lại ngay cả cơm cũng không ăn? Còn không phải là bị tiểu quý đó làm cho tức giận.

Tư Đồ Đạt Viễn nhận được sự đồng ý, đứng lên, đột nhiên phát hiện động tác của mình quá nhanh. Anh lại hạ thấp eo "Từ từ" đi ra khỏi phòng làm việc của chủ tịch.

"Ồi. Không được. Em muốn giúp con tìm quần gia. Để cho anh ăn ba bữa cơm đều đặn một chút." Lữ Vi nhìn bóng lưng Tư Đồ Đạt Viễn, xoay người nhìn về phía Tư Đồ Nghị: "Anh cảm thấy như thế nào?"

"À?" Xem chút nữa Tư Đồ Nghị không có cười nhạo, con trai diễn dở như vậy cũng có thể lừa gạt được Lữ Vi rồi, người bạn già này nha. Thật đúng là quan tâm sẽ bị loạn.

"Em đang nói chuyện với anh đó. Anhs ao lại thế này." Lữ Vi mất hứng, thiệt là. Thân thể con trai không thoải mái cũng không quan tâm đến.

"Không có việc gì, không có việc gì." Tư Đồ Nghị lắc đầu: "Em muốn làm thì làm thôi. Anh ủng hộ em."

Đối với bất kỳ quyết định gì của lão bà. Ông đều ủng hộ vô điều kiện. Lữ Vi hài lòng gật đầu một cái. Ở trong lòng nghĩ tới chọn người đi chăm sóc con trai.

"Hô." Vừa ra khỏi cửa phòng làm việc, Tư Đồ Đạt Viễn liền thở phào nhẹ nhõm. Ăn cơm, anh chưa ăn. Chỉ là, anh mới không có đắn như vậy đâu. Ngoan ngoãn trở về xem danh sách xem mất những tiểu thư con nhà giàu kia. Nếu đã đi ra. Vậy anh suy nghĩ một chút, anh nên đi đâu.

Đúng rồi. Trở về nhà trọ đi. Đuổi tiểu quý chết tiệt kia ra ngoài. Còn có. Xem xem nhà trọ của mình thế nào. Không phải là bị ngập nước chứ? Nghĩ tới đây, Tư Đồ Đạt Viễn bước nhanh hơn tới chiếc xe yêu thích.

Tư Đồ Đạt Viễn về đến nhà, mở cửa chính nhà trọ ra. Cảnh tượng trước mắt làm cho anh sững sốt. Anh nhìn Thương Linh Nhi hét to: "Tiểu quý đáng chết. Rốt cuộc cô đang làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Hồ Ly Tinh Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 23

Tư Đồ Đạt Viễn về đến nhà. Anh vừa mở cửa ra, cảnh tượng trước mắt khiến cho anh hoàn toàn ngây người.

Chỉ thấy, Thương Linh Nhi đang đứng ở trong phòng khách. Trên tay của cô. Cầm một cây đuốc. Không ngừng quơ múa, vừa đi vừa múa.

Dáng vẻ giống với thầy cúng anh thấy trên TV không khác gì. Rất kỳ lạ và hài hước. Nhưng Tư Đồ Đạt Viễn cười không nổi.

Cây đuốc? Đây là cái gì? Sao nhà anh lại có cái này? Hay là nói, tên tiểu quý này từ đâu lấy được ngọn đuốc?

"Đáng chết, tên tiểu quý đáng chết này. Cô làm cái gì đấy?"

Khói đuốc rất lớn, khiến Tư Đồ Đạt Viễn không mở mắt ra được. Quơ quơ khói mù trước mắt, Anh lên tiếng lần nữa.

"Tiểu quý. Rốt cuộc cô đang làm gì?" Thật là đủ rồi. Chẳng lẽ cô ta muốn phóng hỏa đốt phòng của mình sao?

"A? Anh về rồi?" Nghe được tiếng của anh, Thương Linh Nhi ngừng lại.

Chỉ có điều, cô chỉ nhìn Tư Đồ Đạt Viễn, không có một chút hốt hoảng nào. Động tác trên tay của cô bởi vì Tư Đồ Đạt Viễn xuất hiện mà ngừng lại. Chỉ là, chỉ là một chút. Lập tức lại không ngừng quơ múa.

"Dừng lại. Tôi bảo cô dừng lại." Anh bảo cô ngừng lại, cô lại vẫn không ngừng, thật là quá đáng. Cô muốn thế nào?

"À." Thương Linh Nhi ngừng tay, nhưng cây đuốc vẫn còn cháy. Điều này làm cho Tư Đồ Đạt Viễn nổi giận bừng bừng, đoạt lấy, chạy vào phòng vệ sinh. Nhét cây đuốc vào bồn cầu dập tắt.

Xoay người, anh nhanh chóng đi trở về phòng khách, nhìn Thương Linh Nhi.

"Bây giờ, nói cho tôi biết. Vừa rồi cô đang làm gì?"

"Mới vừa rồi?" Thương Linh Nhi vỗ vỗ tay, duỗi lưng một cái: "Có phải anh nói cây đuốc đó không?"

"Đúng." Tư Đồ Đạt Viễn gần như là cắn răng nghiêng lợi nói câu này: "Cây đuốc đó là ở đâu ra, mới vừa rồi cô đang làm cái gì?"

"Giúp anh hong khô sàn nhà nha." Về mặt Thương Linh Nhi gương mặt. Chỉ có nụ cười đầy mất tiết lộ cô bướng bỉnh. Tư Đồ Đạt Viễn nhìn từ xa, điều này làm cho anh tức giận hơn.

"Ý của cô là, cô cho rằng ngâm nước sàn nhà là có thể dùng lửa để hong khô nó?" Thật là đủ rồi, cô cho là cô đang nướng thịt sao?

Cô

cho nhà trọ của mình thành lò nướng?

"Đúng vậy." Thương Linh Nhi xem ra tương đối vô tội:

"Anh xem, trên đất có phải sạch sẽ hơn nhiều không?"

Cô rất thông minh mà? Nghĩ ra được cách như thế giúp giải quyết vấn đề đấy

"Sạch sẽ. Dĩ nhiên sạch sẽ." Tư Đồ Đạt Viễn nhìn cũng không nhìn. Anh chỉ nhìn chăm chăm Thương Linh Nhi: "Tôi quyết định. Không thể dung túng cái tên tiểu quỷ cô nữa. Bây giờ, cô rút ra ngoài cho tôi."

Thật là quá rồi. Buổi sáng là nước, bây giờ là lửa, chẳng lẽ cô ta không phá hủy nhà trọ của anh thì không cam lòng sao?

"Tôi tốt bụng. Sao anh lại đuổi người?" Chiết là, cái người Tư Đồ Đạt Viễn này cảm xúc thật đúng là không ổn định. Nhìn hắn đáng dấp con người. Làm sao tính tình hư hỏng như vậy à?

"Đuổi người?" Tư Đồ Đạt Viễn gật đầu: "Hôm nay tôi đuổi người là xác định đuổi. Tên tiểu quý đáng chết này, bây giờ thì cô rút ra ngoài cho tôi."

Anh chịu đi rồi, cũng không muốn thấy tên tiểu quý này xuất hiện ở trước mặt mình nữa.

Thương Linh Nhi nhìn dáng vẻ khấn khiết kia. Biết, anh nói thật. Xem ra, mình chọc giận anh rồi. Cúi đầu, đột nhiên Thương Linh Nhi không nói. Cứ đứng như vậy ở đó.

Bộ dáng của cô càng khiến Tư Đồ Đạt Viễn tức giận hơn: "Thế nào? Nghe không hiểu tiếng người à? Không phải tôi bảo cô đi sao?"

Cô cho rằng liều chết ở lại là có thể sao? Hừ, anh mới sẽ không để cho cô được như ý đâu. Vươn tay, Tư Đồ Đạt Viễn xóc tay Thương Linh Nhi lên: "Cô. Rút ra ngoài cho tôi."

Chương 24: Có cố ý

Edit: Lavender - Blue

Thương Linh Nhi bỏ tay Tư Đồ Đạt Viễn ra, cô đứng ở đó, nhìn gương mặt tức giận của Tư Đồ Đạt Viễn. Bỗng nhiên cô khóc lên.

"Hu hu. Tôi cũng không cố ý." Cô giơ tay lên che mặt mình lại: "Anh nói, tôi làm ướt sàn nhà. Tôi chỉ muốn giúp một tay thôi mà, tôi muốn giúp anh làm khô. Anh cũng không cần tức giận như vậy."

"Hức (nát cục) ——" Thương Linh Nhi vừa nói, còn một bên không ngừng nước nở, thoạt nhìn bộ dạng vô cùng đáng thương.

"Tôi nào biết. Anh sẽ không đồng ý chứ." Thương Linh Nhi ngồi xổm người xuống, hai tay ôm lấy hai chân mình, đầu cúi thấp xuống dưới: "Chú này, tôi thật sự không cố ý, hức ——"

"Tôi không cần chú vui mừng. Chú muốn đuổi tôi đi, Tôi phải đi. Tôi cũng không có cách. Để cho tôi bị tên cha quý rượt đuổi đánh chết cũng được." Thương Linh Nhi nói xong câu đó, đứng lên, tay vẫn bịt mặt.

Thật xin lỗi. Cha, con không phải cố ý phá hư danh dự của cha, dĩ nhiên còn có ——

"Chú muốn đuổi tôi đi, Tôi cũng không dám ở lại. Hu hu. Để tôi bị bác gái bắt đi cũng được." Tiếng nước nở càng lúc càng lớn, Thương Linh Nhi cứ lấy tay che mặt. Bả vai run run, xem ra rất đáng thương.

"Mẹ ơi. Sao mẹ lại ra đi sớm như vậy? Mẹ có biết bây giờ Linh Nhi đáng thương bao nhiêu không."

Hu hu hu ——

Thương Linh Nhi vừa nói xong, đi tới cửa, cô đi rất chậm, rất chậm.

Vừa đi, còn run rẩy. Cả người thoạt nhìn vô cùng đáng thương.

Tư Đồ Đạt Viễn còn đang ngẩn người. Anh nghĩ mới vừa nghe được câu nói. Cha tên tiểu quý này còn đánh cô? Bác gái còn bán cô?

Đây là cái gì gia đình vậy?

Không trách được tiểu quý không chịu về nhà đây.

Nhìn tiểu quý mở cửa chính ra. Tư Đồ Đạt Viễn đột nhiên mở miệng: "Này. Cô đợi tôi một chút."

Cửa lớn, tay Thương Linh Nhi đã nâng tay cầm lên rồi. Nghe tiếng Tư Đồ Đạt Viễn gọi. Cô ngừng một chút, trên mặt lộ ra nụ cười. Trên thực tế, cô căn bản là không có khóc. Chuyện nhỏ này, làm sao cô có thể khóc chứ? Đây cô cũng quá không nên việc rồi.

Cô chỉ là đang chờ Tư Đồ Đạt Viễn một chút. Cô muốn nhìn một chút, anh có phải rất xấu xa không, thật muốn đuổi mình đi.

Bây giờ nhìn lại, người kia ngược lại cũng không tệ.

Chỉ là, đùa giỡn đã diễn mở đầu, vậy sẽ không có đạo lý chỉ diễn một nửa.

Mở toang cánh cửa, cô cố ý xoay người. Dùng giọng khóc nặng nề nói với Tư Đồ Đạt Viễn: "Chuyện làm hai ngày nay thật xin lỗi. Làm phiền anh. Tôi sẽ về, để cho tên cha quý rượu kia bán tôi đến nhà thổ đi."

"Hu hu hu hu." Xoay người, chân của cô bước ra cửa.

Tư Đồ Đạt Viễn không biết mình nổi điên làm gì. Cô và anh căn bản không có quan hệ, cô sống hay chết mắc mớ gì tới anh? Cho dù cô đi nhà thổ, vậy thì sao chứ?

Nhưng là, không nhìn được ánh xôn lên trước, kéo tiểu quý đó lại.

"Này." Nhìn vào gương mặt khóc khổ sở, Tư Đồ Đạt Viễn cảm giác mình là một Đại Phôi Dàn (tên quá xấu xa) : "Cô đừng khóc."

Thương Linh Nhi không thèm quan tâm đến lý lẽ của anh, vẫn khóc, hơn nữa, còn vẫn còn rất có cá tính hất tay của anh ra: "Anh không cần phải lo cho tôi. Trách số mạng tôi không tốt. Bà tôi muốn bán tôi thì để cho ông ta bán tôi đi."

"Tôi bảo cô đừng khóc." Chiết là, Tư Đồ Đạt Viễn kéo cô vào cửa. Đóng cửa lại, xoay người nhìn mặt của cô.

Thương Linh Nhi quả nhiên ngừng khóc. Chỉ một đôi mắt đầm lệ nhìn anh.